Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

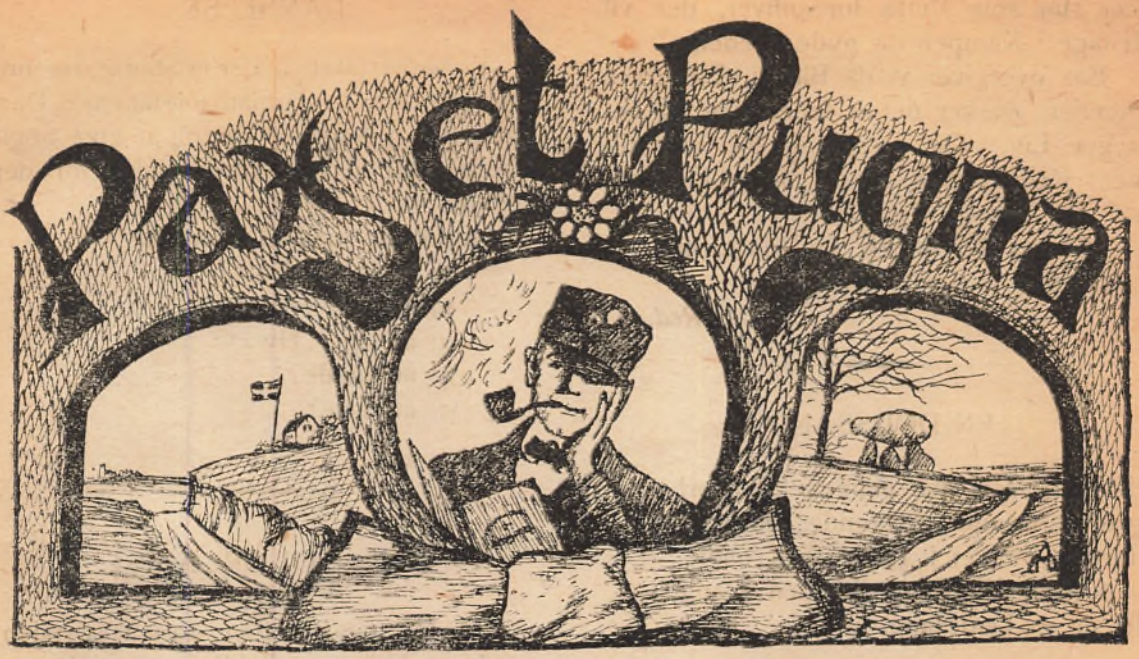

„Saares der nogen, saa huske han, Striden kun var en Fest —“

Nr. 1. | Lørdag den 17. November 1917. | 1. Aargang.

TIL LÆSERNE!

Ærede Læser! Naar De nu holder det første Nummer af vort Blad i Haanden, saa beder vi Dem dvæle et Øjeblik ved dets Titel.

„Pax et Pugna“ har vi kaldt det, og allerede Navnet kan vist give Dem en Forestilling om Bladets Indhold og Øjemed.

Pax et Pugna — Fred og Kamp! Det er to af Livets Grundtoner, to Toner i den Skala, Tilværelsens Melodi er bygget over.

Pax et Pugna! Det er Grundfarverne i Livets store Maleri. Intet fanger Øjet, binder Tanken som de. Intet bestemmer Maleriets Indhold som de.

Pax et Pugna! Livet er som et Janushovede, Fred og Kamp som dets to forskellige Ansigter. Snart viser det os Fredens milde, lokkende, forjættende Smil, snart Kampens alvorlige, manende, truende Træk, evigt omskiftende som Havet, nu i Storm, nu i Stille.

Vi ønsker, at „Pax et Pugna“ maa være som et Spejlbillede, et Glimt af Tilværelsens Minespil, saadan som det former sig for os her paa Rønde Højskole. Og De vil se, at Navnet ikke er valgt i Flæng. Det er avlet ud af Livets Forteelser.

Vi ønsker, at Bladet maa blive Skolens Samfundsorgan. Dets Spalter staar aabne for alt og alle, Alvor og Skæmt, Angreb og Forsvar, lyriske Smaating, „strængt videnskabelige“ Afhandlinger (helst ikke alt for lange), kort sagt alt mellem Himmel og Jord og en hel Del til.

Og vi haaber, at Skolens Lærere saa vel som Eleverne vil hjælpe til at fylde dets Spalter med gode Artikler og vellykket Skæmt.

Vi ønsker ikke med „Pax et Pugna“ at føre Krigens Svøbe ind over vort fredelige lille Samfund; men vi ønsker, at det, foruden at være et litterært Produkt, ogsaa maa være et Tugtens Ris (et ganske lille). Og Bladet maa gerne blive noget af en Valplads, hvor Klingerne krydses i al Venskabelighed og Pen og Tanke skærpes.

Det er vort Haab, at Bj. Bjørnsons Ord:

„Jeg kæmper helt foruden Had;
men hvad jeg elsker gør mig glad
og vred og varm tillige —“

maa staa som Motto for enhver, der vil deltage i Kampen og nyde Freden.

Saa overgiver vi da Bladet i Læsernes Hænder, ønsker det et langt, rigt og bevæget Liv. Og en Gang for alle tillader Redaktionen sig at minde Læserne om, at

„Saares der nogen, saa huske han,
Striden kun var en Fest —"

Red.

EN DØDSSANG.

Hører I Suset gaa gennem Skoven!
gyselig, isnende, klagende, lang.
Hører i Sukket i Træ'rnes Kroner;
— tudende Sørgemusik uden Klang, —
det er en Dødesang.

Saa I forgangen Træernes Blade
blandet som Farverne paa en Palet
segne mod Jorden, samles i Bunker.
— Saa I den falmede, farvede Plet
blev til et bart Skelet. —

Følte I, hvor det isned' i Blodet.
— Træerne skjalv under Stormenes Sus. —
— Mærked' I Dødens isnende Favntag;
hørte I Dødssangens tordnende Brus
gaa gennem Skovens Hus.

— — — — — — — — — — — — — —

Saa er til Ende — Livet herude;
Døden har fældet det alt med sin Le.
Som'ren er omme, — Gangene tomme,
— snart er de slet ikke mere at se
— dækt af den hvide Sne. —

la signature.

ET LEGAT!

En velvillig Sjæl har skænket et større Legat til „Pax et Pugna". — Forvaltning og Uddeling er overdraget Redaktionen, der vil tildele værdigt trængende passende Portioner.

Der er allerede tildelt adskillige af Klosterets ærværdige Renovationsmænd 2 Øre i 3 Portioner til Lugtevand.

DANNELSE.

Vi har erfaret, at der er stadig stigende Interesse for, hvad man forstaar ved Dannelse. Vi tillader os derfor at give nogle Spørgsmaal til stille Overvejelse for den enkelte. —

Hører det med til Dannelse
1) at slikke Kniv?
2) at lave „Andagtspanik"?
3) at sige „Hwa"?
4) at bande?
5) at flirte?

?

WOR NØJ ORGANIST.

Wolle: Godaw Pier, aa wal opstajen! — do er hæjsen nøj tidle te fas i Daw.

Pier: Godaw Wolle! — Ja, tho A sku' jo gjan te aa graw let i æ Haw i Daw, men Kjesten wil hælst te A gik te æ Kjømen for hinn føst me den hær Kaar Æg, — aa no sihr'et jo ud som A for Følleskaw.

Wolle: Ja, det blywer no et swor laant, Pier, for A ska kuns en bette Smut op te æ Degn aa taal me ham om en Par Knæjt, som A sku' betaal nøj Skuelmulkt fur. — — Men sej mæ, Pier, huen gor't hæjsen mæ Kjesten no; hun er da't sengileggen mir; A so hinn jo i æ Kjærk i Gur.

Pier: Nej, hun haar't saa faale godt no; hun blywer blot saa let irritiret; søhn er hun i Daw et saa hiel guer aa omgoes. Hun sejer, hun er bløwen lidt tummelumsk aa dæ hær Orgelspel i æ Kjærk i Gur. — Men ve do hwa', Wolle! der ska' no osse en grysselig stærk Huer te aa hold' te søhn nøj Spel. A so skam aa rest o mi gammel Huer i æ Kjærk aa tint, te de te sist gik rejn i Skudder-Mudder de hiele.

Wolle: Ja, det haar do reele Ret i, Pier, te de war nøj grumme Spel de. — Æ Dejn ku' jo heller slet et følle mej te æ. A tøt skam ve den sist Væs i den føst Salm', te æ Kaal, der spelt, war ve aa go øwer i den Vihs, som vi læhr i wor

Skueldaw, om æ Bjerg, der lo' laant ud i æ Skov. — Men de er jo søhn me di hær ung Mennesker, te di saa let glier ud i Fantasier, som vor gammel Dejn aalti kalt æ.

Pier: Ja, han ku' gjan si ud, som han wil gli' ud i Fantasier, wor nøj Organist. — A so ham, da vi kam ud aa æ Kjerk; de er jen aa de hær Kaal, der er kommen te æ Hywskuel, sihn de hær nøj nøj er bløwen lawe derop; det er jen me en Par forfærdelig stuhr Ugløwn me Glar fuhr aa en Hortjaws nier øwer den hywer Yw. Han sier nøj øwerstudiret ud, men æ Mennesk er kaskisæ hejsen guer nok; han tinker baaresten et øwer, hwa'for en Ufre' han ka' law i en sølle fatte Husmandslod som min; for de trowr A, te de vil waahr manne Daw innen mi Kuhn, Kjesten, blywer søhn ijen, te hun er te aa omgoes øwen po den hær Koncert. — Men Wolle no er vi jo aallere ve æ Dejns; saa mo do ha' Faaval, — aa hels æ Dejn fræ mæ.

Wolle: Faaval Pier. Ja, det ska' A.

la signature.

FRA DET DAGLIGE LIVS OVERDREV.

Naar Missionselev Simonsen eksamineres i Historie.

cand. Granzow: Vil De saa, Simonsen, sige mig, hvordan Germanernes Samfundsordning var.

Simonsen: De aad alt det, de mødte undervejs.

* * *

Simonsen læser i Dansk i Pontoppidans Lykke-Per det som følger: — — Ikke des mindre sad den bredbagede danske Bonde bag sin Gaard med en uanfægtet Følelse af at udgøre Nationens Marv. — —

* * *

Fevejle læser i Fransk: tue ton pére frappe ta sæur.

cand. Orth: Oversæt —!

Fevejle overlegen: dræber sin Far og spiser hans Hjerte.

Hr. Orth forbavset: Naa—h! han tror, det kommer deraf. — —

* * *

Da vi en sen Aftenstund vender hjem fra Redaktionsmøde, passerer vi et ungt Par og raaber: Hej! hva' der!

En Stemme: Hold Bøtte! — Vi hypper vore egne private Kantøfler.

(Bosporus.)

HVOR TRÆFFES — —

Hvor træffer man cand. Orth?
— Paa Klosteret i Kamp à la vie à la mort.
Fra Kvæld og til Gry og fra Gry og til Kvæld,
han ofrer sig helt for Ungdommens Vel;
han fremmer sin pædagogiske Sans.
Derved vil han vinde sin Laurbærkrans.

Naar træffes den store Græker og Dansker?
— Selvfølgelig naar vore Stile han gransker.
Naar Bogen han maler saa ganske rød.
— Nikæs æ tanatu — „Liv eller Død.
Øllebrød"!

Hvor træffer man Sørensen og Kr. Madsen
— paa Flugt en Aftenstund med (?) Kassen.

I næste Uge renses WC af Foss og Fevejle.

Spørgsmaal.

Hedder det Genneral med to „n'er" eller kun med et „n", tidt med „d" eller uden „d", Linkager med eller uden „d"?

(Nogle videbegærlige Munke.)

Svar.

Det hedder „General", tit skrives tit „tidt", men man kan ogsaa tit bruge „ofte". Det sidste Ord skrives „Linkager".

Red.

Fotografier.

Ærede Kunder, som ønsker Fotografier til Julen, bedes ikke vente for længe med at blive fotograferet, da det jo nu er korte og mørke Dage. Den bedste Tid paa Dagen er fra Kl. 11—2.

Rønde i November 1917.

K. J. Andersen.

Ledig

Annonceplads.

Cigarer, Tobakker & Cigaretter, Tegnerekvisitter og Skolemateriel

anbefales d'Hrr. Skoleelever.

Chr. Larsen,

Bog- og Papirhandel.

Rønde.

Fra

Frk. S. Madsens

Manufakturforretning i Rønde

anbefales et kurant Lager af Manufakturvarer til billigste Dagspris.

Af færdige Bluser, Nederdele, Regnfrakker, Paraplyer, Forklæder m. m. forefindes stadig et godt Udvalg.

Mange Nyheder hjemkommer til Julen.

Avertissenonce.

Her er altid fine Varer
i Tobakker og Cigarer!
— Men maaske min Læser sætter
større Pris paa Cigaretter!
— Her er alt! — til alle Priser!
Ej blot Røg; — nej, hvad man spiser.
Marcipan og Chokolade
findes her i Blok og Plade.
Sød Konfect og Pudsecreme.
— Var det inte no'et for Dem?

Hans Kjerrumgaard,

Rønde.

Cykler, Cykledele, Cykledæk og Slanger.

Reparationer udføres til billigste Priser og med Garanti.

Lommelamper og Elementer.

Alfred Jensen,

Tlf. Nr. 14. **Rønde.** Tlf. Nr. 14.

Køb Fodtøj

inden næste Prisstigning.

Alt i moderne Fodtøj haves paa Lager.

Reparationer hurtigt og solidt.

Chr. Larsen, Skomager,

Rønde.

Udgivet af Læseren.
Redigeret af et Qvinqvemvirat paa fem Mand.
Jens Jensen, Niels Jensen, Kr. Andersen, Damgaard-Jensen.
Ansvarhavende: V. Mølgaard-Andersen.

L. Hedelund
Bogtrykker.
Rønde.

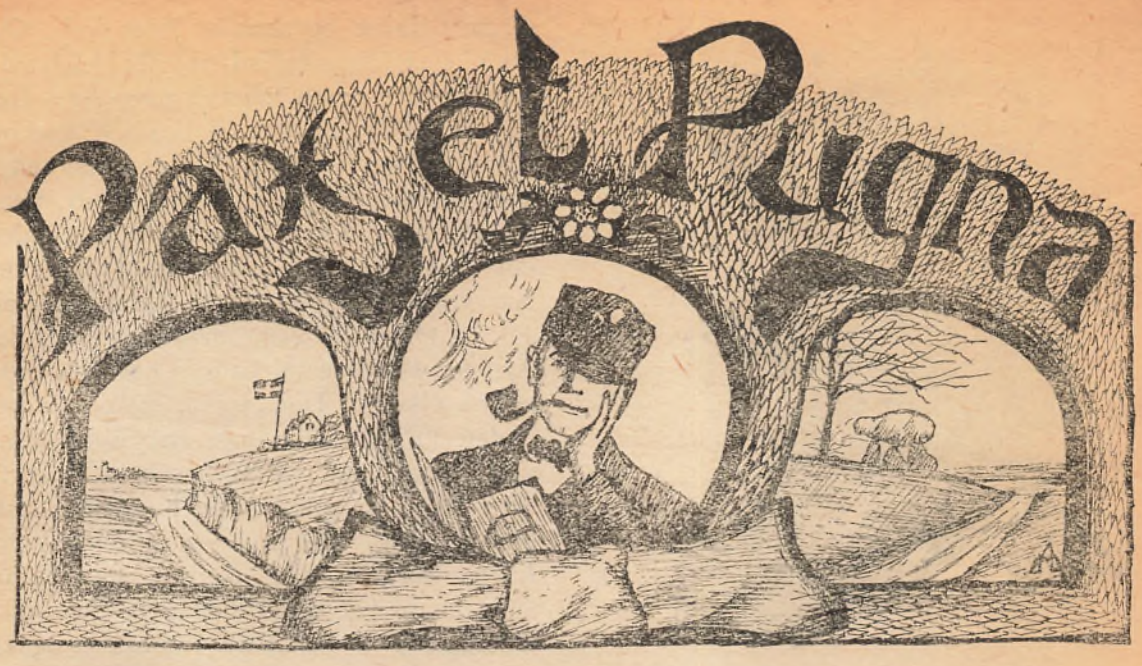

„Saares der nogen, saa huske han, Striden kun var en Fest —“

Nr. 2. | Onsdag den 19. December 1917. | 1. Aargang.

Jul ringes ind.

Det sitrer i Luften af Klokkernes Klang
og Tonerne gaar over Mark og Vang.
Jul ringes ind.

De Toner, de minder om Barndommens Aar,
de lokker, de kalder som Blomster i Vaar
Smil paa vor Kind.

De kalder til Bønnen Guds Menighed,
og Hjerterne længes mod Julefred
med barnligt Sind.

Det ringer, det kimer til Festernes Fest
til Ære for Jesus, vor Højtidsgæst.
Jul ringes ind.

J. J.

JULEGLÆDE — BARNESIND.

Hvor Mennesker mødes og skilles om Julehelgen, lyder der gerne et „Glædelig Jul!“ Der ligger i denne kønne gamle Julehilsen, at Jul og Glæde hører sammen. Jul bringer Glæde, sin egen Glæde. Men Juleglæden er en Glæde af Glæder, et fintbygget sjæleligt Hele med en stor, dyb, varig Glæde og med mange smaa Øjeblikkets Glæder. De skaber en Duft af Poesi, af Livsfylde, om Julens Navn og Julens Tid, alle de Julens Smaaglæder. Du mindes dem, fra du var ganske liden, du lever dem om igen Jul efter Jul, du vilde saa nødig undvære bare en af dem. De begynder endnu før Jul. De kommer dragende næsten umærkeligt som Taagen, naar det skumrer i de korte Decemberdage, og lægger sig saa taageblødt om en og vugger en i Julestemning endnu før Jul. — Aldrig synes Granen saa festlig grøn, aldrig dufter den saa krydret stærk som i December. Den staar saa godt til den tunge, graa Efteraarsluft. Men den staar endnu bedre til de blafrende Lys og de spraglede Kurve og Englehaaret og Julestjernen og de smaa Dannebrogsflag, som Mennesker klæder den i den Kvæld, hvor Klokkerne kimer Julens Højtid ind. Granen dufter og straaler Julen ind. Og Mo'r, som kommer ind fra det juletravle Køkken har ogsaa Juleduft over sig. Det dufter af Pebernødder og brune Kager og Andesteg og Risengrød og alskens andet godt fra hendes Klø'r, hendes Haar, hendes Hænder. Og fra hendes Øjne straaler der Juleglans. De allerfleste Mennesker faar kønnere Øjne, naar det stunder mod Jul, og Øjets Juleglans er af saadan ædel Art, for den fødes af Tanken om at berede andre Glæde. Den spiller selv i Postbudets Øjne, endda han har dobbelt at slæbe af Pakker, af Breve og af Kort; men det er jo ogsaa lutter Festbreve, han bærer i Dag, alle sammen prydede med Julens Smykke, lille Mærke, der ogsaa taler Jul til Hjerterne, taler sit eget stille Offersprog. — Du mindes maaske ogsaa Juleaft'nen, hvor Sneen dryssede sit rene Dække over den visnegraa Jord for ligesom at markere ved sit skære hvide det Solhverv, der fører mod Aarets fagre Tid: Lystiden, for ligesom at symbolisere det Hjerternes Solhverv, der indledede hin første Julenat, da Betlehemsbarnet fødtes. — Faar nu Julegran og Julesne Lov at stemme dit Hjerte saadan til Højtid, saa du mindes Betlehemsstjernen og Betlehemssangen og Betlehemskrybben og Betlehemsbarnet, og er du blandt de faa, der kan mindes dette med en Hjertets inderlige Tak, fordi du der mindes noget kendt og kært, som fylder dig med Fred, da ejer du ikke bare Julens Smaaglæder, men ogsaa Julens store, dybe, varige Glæde: Glæden over Frelserbarnet. Ejer du den ikke — hvad om saa du tog dig for at finde den just denne Jul! — Smaaglæderne sluges snart af det nye Aars nye, friske Travlhed; men den store Juleglæde varer fra Jul til Jul bestandig, fornyes, forynges bare igen hver Frelserens Fødselsfest. — Ikke alle Mennesker kender Juleglæde. Kun de, som har Barnesind. Kun de, hvis Sind er nøjsomt nok til at kunne fyldes af alle de Smaaglæder, der tog dem saa stærkt som Børn, kun de bevarer Granens og Sneens Jul ind i de unge Aar og op til de graa Aar. — Og

kun de, hvis Sjæl er troskyldig og tillidsfuld som Børnenes finder den store, dybe Juleglæde, den, hvis Midte er Barn Jesus, han, som groede op til den Korsets Helt, der gjorde Paaskens store Undere paa Golgatha. Der skal Barnesind til at tro paa Undere, og intet Steds kræves mere Barnesind end der, det gælder at tro det Felsens Under, som redder ens egen Sjæl. — Gud giv os mere Barnesind, saa vi kunde kende en rig Juleglæde.

H. J. H.

JULEKLOKKEN.

Kirkeklokken ringer
Julen ind.
Juleklokken bringer
Højtid i mit Sind.
„Frelser kære
vil du være
Julegæst hos mig!“

Juleklokken toner
Freden ud.
„Kærlighed forsoner“
er dens Julebud.
„Jesus milde
vil du stille
gøre Hjertet mit!“

Kirkeklokken ringer
Julen ind.
Barnet Jesus bringer
Freden til mit Sind.
„Fred paa Jorden“
det er Klokkens
klare Julesang.

Joh. Feveile.

VORT SPROG.

„Vort Modersmaal er dejligt,
det har saa mild en Klang.“

Vi kender alle den Sang, der begynder med ovenstaaende Ord, og hvor mange Gange har vi ikke sunget den med Begejstring. Men vil man lægge Mærke til, hvorledes Folk i Almindelighed mishandler vort Sprog, forstaar man ikke, at de samme Folk kan synge denne Sang. Københavnerne er vist den Del af det danske Folk, der faar Skyld for at mishandle Sproget mest. Hvem har ikke hørt „Grønnegæje“-sproget* omtale? Men jeg forsikre Dem om, kære Læser, at det er ikke blot Københavnerne, der skal have Æren heraf; men selv her i Rønde, har jeg blandt den studerende Ungdom hørt de forfærdeligste Gloser, selv fra Mennesker, der er udgaaet fra Hjem, hvor der tales et godt Sprog. I Søndags hørte jeg paa Rønde Gade følgende smukke Sætning: „Ve du egge rænne og hoppe din Robeje.“ Min Læser kender maaske ikke dette Sprog, men jeg tror, det betyder saadan noget som: „Undskyld, men vil De ikke være saa venlig at flytte Dem lidt?“ Men da jeg ikke er Sprogforsker, tør jeg ikke bestemt afgøre, om det er rigtigt. Eller et anddt Ord: „Hold Kæft“, det betyder vistnok: „Hvadbehager.“ — Ja, er det ikke et pragtfuldt Sprog, „Grønnegæjesproget“ tror jeg ikke det er, men maaske en Dialekt. Jeg har ogsaa hørt unge Damer skælde hinanden ud for — ja, hvad var det nu for et Ord? — — Jo, nu har jeg det! Det var: „Dit store? Hus.“ Ja, der var et Ord foranden „Hus“, men det kan jeg ikke huske. — — —

Ved Aftensbordet har jeg hørt Folk synge: „Tak for Maj, o, milje Fajer — ja, din Gojhej ej aflajer — — —.“

Hvorfor dog ikke udtale det smukke bløde d og det klangfulde, aabne a i „Fader“ og „aflader“?

Joh. Feveile.

NB. Det var interessant om nogle vilde udtale sig her i Spalterne om dette Emne.

---

* Det Sprog, der tales i Grønnegade i København.

DET GAMLE AAR OG DET NYE.

Snart er Aaret svundet, ganger nu paa Held,
stunder ældet, bleget mod sin sidste Kvæld.
Sneen dækker over Mark og Skov og Vang,
hyller Liv, som sover under Stormens Sang.

Dog i Vint'rens Hjerte Glædens Blus er tændt;
vi mod Ordets Kerte har vort Øje vendt. —
Duft fra Graners Kviste under Julesang
gamle Minder liste frem: Det var engang.

Glade Toner stiger fra vor Skoles Ly,
Døgnets Sorger viger Plads for Glæder ny.
Nu vor Gerning hviler, lukt er hver en Bog,
Julen til os smiler, taler Mindets Sprog.

Snart er Aaret veget, ganger nu paa Hæld,
stunder ældet, bleget mod sin sidste Kvæld.
Derfor vi os samle, sende over Sky
Takken for det gamle, Hilsen til det ny.

X

TIL BLADETS TITTELBILLEDE.

Fra Redaktionen har jeg modtaget Opfordring til at skrive en Artikel angaaende Bladets Tittelbillede, jeg vil da prøve paa at give det en ganske kort Forklaring.

Sidefeltene, Bautastenen og Danebrogsflaget er Symboler paa Freden.

Midtpartiet, Gymnasiasten, der med Piben i Munden og Hatten trukket ned over det ene Øje, søgende at indrette sig saa bekvemt som muligt, er Symbolet paa Kampen. — Han er netop færdig med Arbejdstimerne i Skolen. — Han er fri. Men Fritiden er kun kort. — Han har Bogen foran sig; der skal atter kæmpes, hvis han skal naa frem til det Maal, han har sat sig i Livet.

Under Midtpartiet er anbragt en stor Sløjfe, der sammenknytter de to Ord „Pax et Pugna." Med dette har jeg villet sige, at et Menneske uden disse to Faktorer vil være et intetsigende Væsen.

Baggrunden er et Tæppe af dekorative Blade, i hvilke de tre ovenfor omtalte Felter er indlagt; over disse hvælver sig den smukke Tittel, der, som en Solskive, er steget op over Bladenes Toppe og nu kaster sit Lys ned over Freden og Kampen, saa det altsammen faar et festligt Udseende og kommer til at svare til det smukke Motto under Billedet: „Saares der nogen, saa husker han, Striden kun var en Fest".

Skive i December 1917.

Nicolai Mølgaard Andersen.

JERUSALEMS FALD.

Det er Efteraarsnat. —
Gyderne ligger saa stille, forladt,
hyllet i Flor;
men paa sit Kammer ved Lampens Skin
sidder en Gubbe med Haand under Kind,
granskende Bibelens Ord.
— Det er en gammel, graaskægget Knark.
Dybt under Brynet Øjnene gløde,
Næsen er krummet som Ørnens Næb;
— han er Jøde.
— Og mens han læser i Skriftens Ord,
græder han stille. —
Ned over Kinden Taarerne trille
ned mod det malede Egetræsbord.
— — Pludselig sitrer det gennem hans Krop;
Brynene rynkes; Øjnene flamme;
frem for hans Blik og uden Ramme
stiger et Billede op:
— Jesus standser paa Bjergets Top;
foran ham ligger i Glans og i Hæder
Jødernes hellige Hovedstad.
— Jesus græder. —
„O, hvor vilde jeg gerne dig skærme,
vilde dig bede, trygle og tigge,
at du dog kunde fries for Straffen. —
Ak! — men du vilde det ikke."
— Saadan han taler med graadkvalt Røst
— men saa lyder det fyndig og ren:
„Ve dig! thi du vil dog knuses til sidst.
Sten skal ej lades tilbage paa Sten.
— — Han har talt sandt, den mægtige Christ.
— O, du min kæreste, omstridte By!
Tummel og Krigslarm hørte du tit.
— — Nu er du falden paany. —
Denne Gang er det Christ, der har sejret,
friet os Byen for Tyrkernes Magt. —

— Kristus, — er du mon mer end Profet?
— Alt er dig underlagt. —
— Ja, du er falden, mit hellige Hjem,
for Nasaræeren, Tømrerens Søn.
— Skal jeg græde af Sorg, — eller skal jeg maaske,
Jehova! Jehova! — eller skal jeg i Ve —
synke ned ved hans Kors i Anger og Bøn?
— Jerusalem — —

la signature.

DE TOW DIRIGENTER.

Wolle: Godaw, Pier!

Pier: Godaw, Wolle! aa walkommen te, de er hiel sjælden aa si dæ. Hvad mon de no haar bevege dæ te aa kom øver aa si' te mæ jænle Menneske.

Wolle: Jow Pier, a tøt li', a sku øver aa slo en bette Slu'r mæ dæ, æ Ti' ka jo godt blyw laang for jen søhn en Søndæ Awten, især nær jen slet et haar nu aa si Knejt hjem. — — — A tøt jo osse, te a sku øwer aa hør le't te Kjesten; æ Vovnmands saah, te de var wes we aa blyw lissom le't bejjer mæ hin' no.

Pier: Ja, de æ no et saa hi'l gu ino, hun haar wot saa wærkelæ æ hile Ættemeje, aa do ska' ha' Tak, te do kom øwer aa besøg mæ, jæn ka blyw hi'l sær i æ Hue aa aa hør paa hinn æ hile Ti'

Wolle: A tøt do saa, te de Knejt et var hjem, hva' haar do gjow aa dem.

Pier: Jow, de ska a sej dæ, de æ gown op te æ Hywskuel for aa hør nøj Spel, der æ dæ hver Søndæ Awten. Æ si'st Søndæ war de osse derop, aa da haaj a en faale Døw mæ dem, for aa fo dem te aa væ rolle om æ Næt, for di sku hi'læ Ti' leg aa fortæl om, hva de haaj sit aa hørt derop, aa saa gren di, saa dje Mav var far we aa spræk.

Wolle: Men Pier, hva ka de da no wær, som de haar hæt æ po o æ Hywskuel.

Pier: Jow, de ska a saamænd sej dæ, Wolle. — Wor nøj Organist, som vi snakke om si'st Mandæ, haaj faat lawe nøj, som de kaller en Sangkor. Den er wes gown i æ Hund, for dem dæ sang, ku nok et følle mej te 'et; de gik dem som æ Dejn i æ Kjerk si'st Søndæ Furmeja.

No for en fjowtens Daws Ti' si'hn sku dæ osse væ Sangøwels, aa laang Ti' i Forvejen haaj æ Organist, de kaller ham wesnok Peter Vejl', reklamiere baade paa Weg aa Dør, te di sku mø' talrig', aa saa kam dæ kuns jæn Mand. Ham aa Peter Vejl' saaj aa glo' o hinaan te hen ve' Mejesti', aa da dæ et kom flier, omfavn de hinaan aa græ' aa Rørels; Peter Vejl' var ret saa bewege øwer søhn en Troskav, aa tesi'st gik de tow bagetter hinaan i en laang Ræk ud aa æ Gymnastiksal.

No i den si'st Ti' æ dæ kommen saa møj en faale Kaal te æ Hyvskuel, Semensen hier han, de æ søhn en bleg jen mæ en hi'l Diel Fut aa Energi i, ja saa møj, te dæ wes ku blyw en hi'l gu' Portion te anner osse, dessom han vil diel ud aa et. Han go'er med en laang Halskir', aa æ Knæjt seje, te jæn faar hi'le Ti'n den Tank', te æ Kaal vel hæng sæ. Han haar faa't lawe en Orkester aa vel te aa skup Peter Vejl' ud aa Sagaen, men Peter Vejl' vel et saahn la' sæ wep, han wel osse led æ Orkester. Jæn Søndæ saaj de nih i æ Dawlestow aa øwæ sæ, saa ku Semensen et hit ud aa æ Noder, aa saa maat' Peter Vejl' hen aa forklaar ham 'et. Saa stelle Semensen sæ an mæ æ Fiol unner æ Haag aa begøn' aa gni paa æ Streng, to saa ku dæ kom di Touner dæ vild, de bløw et bejer, hva han sto for Gild, de war Sønd aa sej, te han fjette sæ fra æ, han gnej saa de skar jen nier i æ Tær; aa saa tal han Jen, Tow, Tre, men trowr do, dæ var nu aa di anner, dæ begøn aa spel; nej Tak, mi Faar! Di raabt aallesammel: „Vi vel vent, te æ Dirigent gir Signal", for han ska' nok elles væ gue te aa spel paa Fiol, vor nøj Organist; han haar wes nok lær et we den kongelige Konservesfabrik, trowr a æ Knejt kaller det; han ka spel søhn, te jen ka baade kom te aa grin aa græd o et. A haar for Resten hørt, te Semensens Navn

sku' vær' Fransk, de betyder wes søhn nøj som:

Det er mi Hund (C'est mon chien). — Men no tøkkes a, vi sku' snak' om nøj ant nøj; no haar vi praalt nok om æ Hyvskuel. — Vi mo wal heller go ind i æ Sovkammer aa snak lidt mæ Kjesten aa prøv, om vi ka fo hin op i æ Wand igen.

Wolle: Ja, la wos de, Pier. (De gaar.)

peau.

ET SYN.

Missionselev Jens Jensen saa forleden Nat et besynderligt Syn. Midt om Natten, just som han laa i sin bedste Søvn, blev alt omkring ham pludselig som et Ildhav af brændende Lys, og han fandt med et sig selv siddende i Kirken neden for Talerstolen. Deroppe stod Præliminarist Sørensen og bekendtgjorde meget højtideligt, at Præsten paa Grund af Sygdom havde overdraget ham Hvervet som Reservepræst. Hele Menigheden sad i spændt Forventning efter, hvorledes dette nu vilde falde ud, da Pevejle i Spidsen for et mægtigt Violinorkester tren ind i Kirken under døvende Larm og Bifald. Prædikanten havde sat sig ned paa en Stol, som han havde bragt med sig; han havde glemt hele sin Prædiken, og bad nu deroppe fra Missionselev Jens Jensen om at give nogle Stikord og agere Souffleur. Den medfølgende Missionselev skrev straks nogle Ord paa en Lap Papir og kastede det op paa Prædikestolen, da Højskoleforstander Herskind i hele sin majestætiske Højde rejste sig op i Koret og raabte forbitret: Nej holdt! ingen Snyderi, mine Herrer. — Netop i dette Øjeblik fandt Missionselev Jens Jensen igen sig selv paa sit Værelse meget medtaget oven paa det natlige Eventyr.

la signature.

FRA PRÆLIMINÆRKURSUSSET.

JAGTHUND.

En Jagthund, helst Mynde, ønskes til Købs af en ivrig Jæger.

NB. Med samme kan der indgaas Ægteskab af en velhavende Dame, ikke over de fem og tredive.

Billet mærket: „Ikke Køter", bedes indlagt paa dette Blads Kontor. Spøg frabedes.

Frk. Andersen: Der er et Dyr mere, som vi skulde nævne, — det ligger i Dvale det meste af Aaret.

En Stemme fra Klassen: Æslet!

ET GEBIDS

er fundet paa Højskolebakken, det bedes afhentet inden førstkommende Mandag, da det i modsat Fald vil blive taget i Brug af Finderen.

E. Q.

FRA HØJSKOLEELEVERNE.

EN HENSTILLING.

Det sker ofte naar vi skal begynde Timen, at der er en forfærdelig Uro i

Skolen; Læreren er ked af at sige noget, men staar og venter paa Stilhed. Skal vi ikke være enig om at ændre dette Forhold, vi har 10 Min. tif fri Raadfghed, i den Tid kan vi nok faa det fortalt, der er nødvendigt.

Desuden er der en haabefuld, ung Herre, der i en Bibeltime sad og kradsede i Bordet med sin Blyant.

Skulde hans Blyant være slidt, kan han godt laane min, for det er meget opbyggeligt at sidde og høre paa.

En Elev.

Det er fra Dags Dato strengt forbudt, at vælte det øverste Bord i Skolen. Overtrædelser af Forbudet vil medføre „Bænketur".

Jernkloen.

EN LIGTALE MED FORHINDRINGER.

—

(Præsten taler ved Graven til den afdødes Slægtninge og Venner. Fra den anden Side Kirkegaardsdiget, hvor der findes en Keglebane, lyder der Raab og Støj, der blandes med Præstens Tale.)

Sørgende Venner og Frænder (saa fanger vi an) overgiver her det hensmuldrende Støv til Støvet. Vi staar ved Gravens Rand, dette umættelige Dyb, der sluger (8 Bajere i en Ruf) Slægt efter Slægt, Individ efter Individ. — Ja, vi ved det, han var en Mand, agtet som faa, elsket som ingen. Hvor har han ikke altid vist sig som en aldrig trættelig (Kejlerejser) Menneskeven, der stedse med en ærlig og redelig Stræben har tragtet efter (6 Stykker Smørrebrød med dobbelt belagt Rader) det ædleste og bedste. Hans Stræben gik (fremad i Venstre) lige uantastet for Ros og Smiger mod det Maal, at arbejde i Humanitetens Tjeneste. — I 1848, da Revolutionens Bølger væltede sig vildt over Landet, var han en af de forsigtige (8 om Kongen) og besindige. — Men Ak, i sit Livs fejreste Blomstring maatte han vandre Heden (Potten er ude). Mine Venner, at vi dog maatte forstaa det; (der er Kludder i Regnskabet) men det gaar over vor Forstand, for den er ikkun ringe. Denne Hædersmand efterlader sig, foruden sin dybt sørgende Enke, af Sønner 6 (lange), af Døtre 3 (skæve). Hele Familien, alle 9, var jo en sand Dyd paa Mønster af Arbejdsomhed, og vi vide det, at fire af hans forudgangne Sønner ville modtage ham i Himlen med (et Singot du Gamle!) Glæde. — Ak, hvor lød ikke Faderens kærlige Formaninger til Børnene (væk af Banen i fjollede Unger; vil I se I skrupper hjem med jer). Men I kære smaa, som nu staar vemodige, (Didriksen er ude med 14) fortvivler ikke; endnu har I en trofast Støtte i Eders Moder. Naar I med hende kommer til Kirkegaardens stille Laage, da vil hun sige: (Laan mig Nøglen, Kristian!) Se! her hviler Eders Fader; bliver ham lige i Gerning og i Tale (Adieu, d'Hrr., kom snart igen).

incognu.

FORLOVELSE.

Jonanine Porup, Brørup.	Lærer H. J. Hansen, Rønde Højskole.

Vi ønsker til Lykke.

Fotograf
K. J. Andersen,
Rønde,
anbefales.

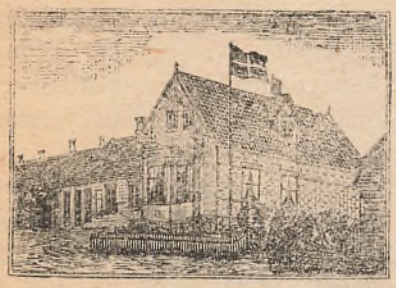

Schou & Gliemann,
Rønde.

Cigarer, Tobakker & Cigaretter, Tegnerekvisitter og Skolemateriel
anbefales d'Hrr. Skoleelever.

Chr. Larsen,
og- og Papirhandel.
Rønde.

Fra
Frk. S. Madsens
Manufakturforretning i Rønde

anbefales et kurant Lager af Manufakturvarer til billigste Dagspris.

Af færdige Bluser, Nederdele, Regnfrakker, Paraplyer, Forklæder m. m. forefindes stadig et godt Udvalg.

Mange Nyheder er hjemkommen til Julen.

Avertissenonce.
Her er altid fine Varer
i Tobakker og Cigarer!
— Men maaske min Læser sætter
større Pris paa Cigaretter!
— Her er alt! — til alle Priser!
Ej blot Røg; — nej, hvad man spiser.
Marcipan og Chokolade
findes her i Blok og Plade.
Sød Konfect og Pudsecreme.
— Var det inte no'et for Dem?

Hans Kjerrumgaard,
Rønde.

Cykler, Cykledele, Cykledæk og Slanger.
Reparationer udføres til billigste Priser og med Garanti.

Lommelamper og Elementer.

Alfred Jensen,
Tlf. Nr. 14. **Rønde.** Tlf. Nr. 14.

Hvor køber De Deres Fodtøj, og hvor lader De det gamle reparere? Selvfølgelig hvor De faar det bedst og billigst, og det faar De i

Chr. Larsens Skotøjsforretning
i Rønde.

Udgivet af Læseren.
Redigeret af Jens Jensen, Niels Jensen, Kr. Andersen, Henriksen & Rasmussen, Damgaard-Jensen.
Ansvarhavende: V. Mølgaard-Andersen.

L. Brøchnie
Bogtrykkeri.
Rønde.

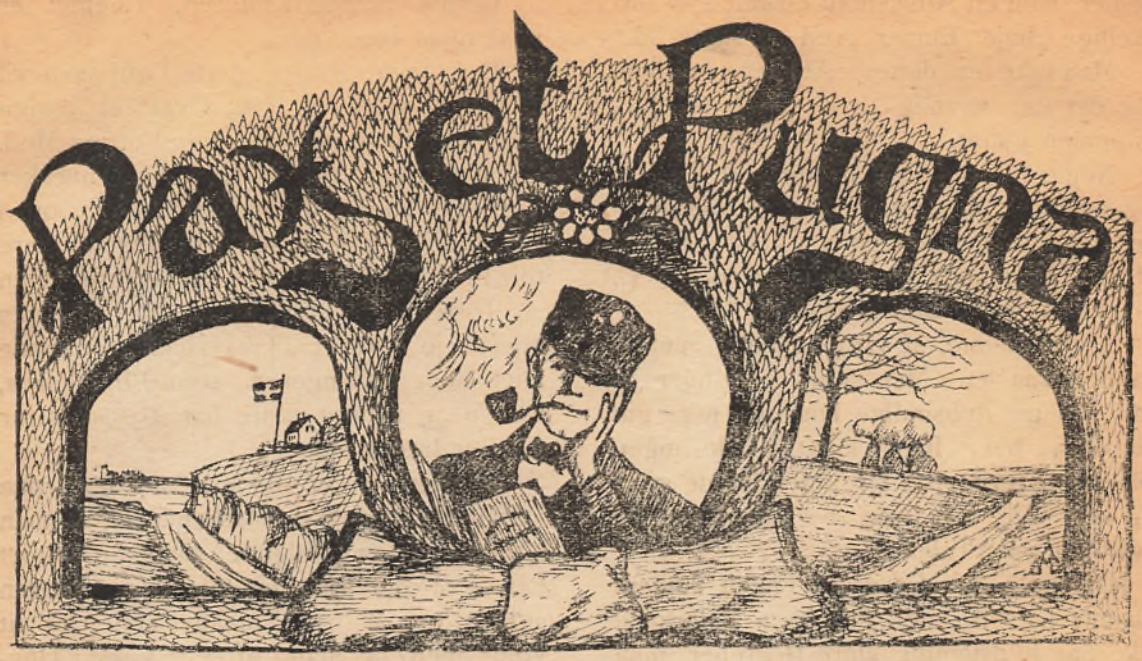

„Saares der nogen, saa huske han, Striden kun var en Fest —"

Nr. 3. | Lørdag den 9. Februar 1918. | 2. Aargang.

„RØNDE-SKALLEN"

har man kaldt den Stemning, der som et Tryk har lagt sig over saa godt som alle K. F. U. M.er her paa Skolen. Thi der er vist ikke mange, som ikke er nogle Grader mere treven her end naar de er hjemme. — Forceret Læsning, tænker de straks. Ja, vist, Læsningen kan nok have sin Del af Skylden, men den har vist næppe den hele. Der var een, som forleden ytrede, at naar det kommer til Stykket, gaar de allerfleste med mange gode Tanker, Ideer, Følelser og Lyst til at være Ven med en eller anden, men — de holder det hele for sig selv, og han har vist Ret.

Det er noget i den Retning, man kalder „Rønde-Skallen". Man kan vist egentlig bedst illustrere den med en Kursuselev, der til enhver Tid gaar og studerer sine Støvlenæser, men aldrig prøver paa at gøre sig klart, hvorfor han ikke er i Perlehumør; men lige meget, „Rønde-Skallen" bør knækkes; thi den har ingen Ret til at leve, hvor vi er saa mange K. F. U. M.er.

Endnu værre er det, om dens Grund maa søges i, at alt for faa forstaar at tage Livet praktisk, at for faa virkelig kan vænne sig til at bede og arbejde under det Liv som Eksamenslæsning medfører, men saa meget vigtigere er det saa ogsaa, at den kommer væk

Husk, at det betaler sig at gøre, hvad der kræves for at holde Humøret oppe. — Men under Sang her paa Skolen mærker man da ikke meget til Humør og Friskhed.

Altsaa: Knæk Skallen!

GENI OG TALENT.

Det er slet ikke noget nyt, der skal behandles i følgende lille Artikel; tværtimod, det er gamle Tanker, gamle Spørgsmaal. Og alligevel kunde det maaske være nyt for en eller anden at se Tingene under den Synsvinkel, her er anvendt.

Der var en Gang — og det er nu ikke saa længe siden — en Flok vordende Stu-

denter, som en Aftenstund diskuterede forskellige „høje“ Emner „ved en sagte Ild.“

Man talte om dette: At være original. Og det var navnlig deres eget Arbejde, Samtalen gjaldt.

Nogle mente, at hvis man bare hjalp sig selv saa vidt, at man ikke „fotograferede“ Kammeraternes Opgaver eller „levede“ af sin Sidemands Oversættelse o. s. v., saa kunde man kaldes original.

Andre mente, at Originaliteten næppe vandtes saa let. Men som det plejer at gaa i slige dybsindige Diskussioner, gik det ogsaa her: Ingen kapitulerede, ingen følte sig overbevist; for ingen havde gjort sig selv rede for, hvad der var Geni, og hvad der var Talent.

Og skulde der findes en enkelt mellem Bladets Læsere, der paa dette Omraade ikke har fuldstændig klare Begreber, maa han smigre sig med, at netop for hans Skyld er denne Artikel blevet til.

Et Geni er et Menneske, som er i Besiddelse af Evnen til at skabe noget nyt, noget som ingen før har set, tænkt eller anet, enten det saa er af kunstnerisk, videnskabelig eller mere praktisk Art; derfor taler man ogsaa om „det skabende Geni“. Hans Aand maa besidde den lykkelige Evne, at den kan hæve sig til Tinder, som aldrig før er strejfet af noget Menneskes Tanke, og fra ukendte Dybder hente det frem af det skjulte, som „aldrig er opkommet i noget Menneskes Hjerte.“

Og Genier har der levet. Tænk paa Phytagoros, Leonardo da Vinci, Goethe el. en af vore egne, B. Thorvaldsen. Det er store, straalende Navne, som vil bevare deres Glans trods Tidernes Skiften.

Og Geniernes Værker er originale, og kun disse.

Og nu et Talent? Naar man kalder et Menneske et Talent, mener man dermed et Menneske, som med mere eller mindre Dygtighed arbejder sig frem til et Maal, som allerede er givet og dermed begrænset. Geniet er det frembringende, det skabende; Talentet bare tilegner sig det, Geniet har skabt.

Geniet skaber Kulturen, Talentet er med til at bære den.

Den som ud fra dette Grundsyn vil hævde at være et „rent Geni“ el. „original“ maa have en ikke ringe Portion Mod. Og naar man derfor træffer Mennesker i en ikke særlig fremrykket Alder, som i Lærdom og Anskuelser er værdige Fættere til „Erasmus Montanus“, ja saa føler man sig fristet til at minde dem om, at deres Hjerne jo bare er „Traverbane“ for gamle stivbenede „Gangere“, som Phytagoros, Platon og mange andre har dresseret for Aarhundreder siden.

Og det er saa moderne at leve paa „Geniet“, at give det Udsende af, at man kommer saa nogenlunde sovende til det hele; for det var dog flovt, om nogen skulde tro, at man maatte slide for at vinde med, og netop af dette vokser Hovmodet frem. Man fristes næsten til at citere J. L. Hejberg:

„Af Person er Geniet gemenlig Nar,
forfængeligt, svagt, sig selv en Gud,
til det gode sædvanlig ej kapabelt,
og sletter man Inspirationen ud,
som Menneske sjælden respektabelt.“

„De fleste store Dyder er negative“, siger Rousseau. Og det er da en negativ Dyd ikke at vise sig hovmodig eller overlegen overfor den, der paa enkelte Omraader ved mindre end en selv. Det gælder om stadig at bevare det ydmyge Sind.

Men „Dyden kan læres“ siger Sokrates, og det er da en værdig Opgave at arbejde paa; thi kun den, der ejer det ydmyge Sind, er værdig til at tjene i Livets store Kirke

---

HAR DE

Lyst til at læse en god og fornuftig Bog om Drenge, da læs:

Rud. Bruhn: I Sommerlejr.

Pris: 1,50 uindb., 2,00 indb.

TIL HR. KJERRUMGAARD OG HUSTRU.

Den sidste Dag før Juleferien afholdtes der paa „Villaen“ en Julefest for dens Beboere. Ved denne Lejlighed gav Hr. Kjerrumgaard og Hustru os en Gave bestaaende af Cigarer, Kager m. m.

Vi vil da gerne gennem disse Linier bringe Hr. Kjerrumgaard og Hustru Tak for denne store Opmærksomhed.

Beboerne af „Villaen.“

A: Hvorfor er Jensen gaaet fallit?
B: Jo, han holdt Bladet „Pax et Pugna“.

SMAA PROSPECTER.

Mel.: En Mand sprang ud i Skive Aa.

Forleden stod et vældigt Slag
paa Klost'ret. — Sikken Væsen!
stud. arterne tog stolte Tag;
men da de saa Hans Pæ'sen,
:|: saa sku' du se dem komme op :|:
lige saa højt, de ku' komme.

En Da' Hr. Ponto gik paa Rov
tæt ude ved Ruinen.
— En Hare sprang forbi — Vov! Vov!
Den glemte Disciplinen,
:|: saa sku' du se den komme væk :|:
lige saa langt den ku' komme.

At sidde lunt i Frikvarter
er rart — men og forvoven,
thi straks, naar man en Jagthund ser
og hører Skridt foroven,
:|: saa ska' man hurtigst mulig op :|:
lige saa højt man ka' komme.

Et Blund var godt om Morg'nen — naar
der kaldes — for Eleven,
men straks Hr. Orth i Døren staar
— Je' si'er Tak for Seven,
:|: saa ska' du se ham komme op :|:
lige saa højt han ka' komme.

Den glade Ungdom staar saa tit
i Ro og Mag og fjaser,
men lyder Rektors tunge Skridt,
man ser dem smøre Haser,
:|: saa ska' du se dem komme væk :|:
lige saa langt de ka' komme.

Mica.

Æ WIDNESBYRD.

Pier: Men Godaw, Wolle! er do osse kommen te wo bette Kjøwste i Daw?,

Wolle: Godaw! Jow, Pier, A haar wot op ve „Pax et Pugnas“ Redaktør. — Do ve jo nok, te der sto' i æ Blaa sidst Gaang, te der war en Jæger, der saa grumme gjan wil gywtes. — Saa ve do jo nok, te A haar en Dætter, Kristjane, der osse saa gjan vil gywtes — aa A haar da heller et nøj imur, at hun blywer't, aa saa haar A, da no wot op we æ Redaktør me en Ægteskabstilbøj for hinn, aa saa spur A mæ de samm' æ Redaktion, om de et war mi Kuhns Tænd', te han haaj funden o æ Hywskulebak'. — For sihr do Pier, Maren haar jo no i saa laang Ti' sawnt hinne Tænd', aa da A saa løser i æ Blaa, te der war funden nue o æ Hywsknelebak', saa sejer A te Maren: „Hør Maren!“ sejer A, „A trowr, A wel wæd en hall Pund Sukkerlade po, te de er di Tænd', te di haar funden.“ — Men de war't no et allywaller, for da A spur æ Redaktion om A mot si' hans Tænd', saa kom han slæwen med en forfærdeli' stuhr Kievben aa en Kow — aa, wal haar Maren en stuhr Gaw, hun ka ta en hall Skyw Growbrø' li' i jen Mundfuld. Men æ Kiewbien — saamøj wist A da, te den haaj hun ino, de fæk A hælsen aa hør te Gawns i Gur, da hun banke bette Terkil, forde han leje med Swowlpind, de er no nøj aa de wæst, hun ved, nær Bøn leje me Swowlpind. — En ved heller alle, hwa de ka ski, for de er jo't nok me de te di ka fut æ Huks aa. Nej, de kan law de, der er møj wahr; en Knægt, som Terkil, ku jo law't søhn, te Maren sku wask

Lagner hwæ jenneste Maaned, aa de holler hun sand aa sej et aa. — Men hør, Pier; go li' mej ind po den nøj Missionshotel, saa gi'r A en Kop Kaffe, aa A ku godt li' aa snakk' lidt alvorli me dæ om de sidst, te di haar hæt æ po op o æ Hywskuel.

Pier: Jow Tak, Wolle! det var slet et saa gal, aa fo nøj warm i æ Bælle i søhn en Kuld', som det er i Daw, aa æ Hywskuel ka A godt li' aa snakk' om; den er jo søhn lissom de central' her i æ Bøj.

(Pier og Wolle sidder bænket omkring et Bord i Missionshotellet.)

Pier (idet han haler en stor Skraa ud af Munden): Naa, Wolle, no sejjer vi jo hiel godt i en guer aa warm Stov. — Hwa war't saa, do wil fortæl mæ om æ Hywskuel.

Wolle: Det ska' A sej dæ, Pier. — Æ Dejn' derop haar no hæt æ po, te der ska lawes Widnesbyrd, som dje Elevere saa hver tredje Maaned sku' ha' mej hjem te dje Faar og Muer.

Pier: Nej! — er't sand, Wolle?

Wolle: Do foe den hæ Egikjæp aa saa mi laang Piv dessom de et er sand — Æ Elever haar aallere faat den først Sæt Widnesbyrd. Mi' Søn, Krejsten, haar fortaal, hwa der sto' i nue aa dem, hwae han saa haar faat æ fræ, de ved a't. „Jæn, saa han, stod o den dø' Punkt i Græssi aa haaj for lidt Interesse for Algebræk. En aaen gik'et hiel nier aa æ Bakk' mej, i Græssi, aa han haaj slet ingen Forstand po Algebræk. Jen haad en svække Pligtfølelse og jen haaj slet ingenting lær' i Græssi og sov bode udvendi aa indvendi i Algebræk, men saa var der no osse jen, der war en hiel Hejsthuer foran de anner. A ved et, hwa do sejer te de, Pier?

Pier: Hwa A sejer, A sejer saamænd et ant, end te A ska' ingen Vegsler gi' te den Andelshavende, Wolle, for de mo da wær saamøj nue ussele Dejn', der et ka hold' æ Knæjt' bæjer te. — A haaj hælsen tint, te A wil ha' gi'n en bette Vegsel te'et.

Wolle: Ja, det haaj A osse, Pier. Men la' wos no went aa sie, huen de næjst Widnesbyrd blywer, for blywer de nuelun, saa ska' de no allywaller faa en pæn bette Skjelling fræ mæ, aa A trower osse fræ dæ, Pier.

Pier: Ja, saa gor A mej te't, de haar do mi Haan æ po, Wolle. Men læ wos no go ind aa fo en Cigar løwen po æ Kaffe, saa løwer A li' en Smut nier te Kjerrumgor, aa saa ka vi følles ad hjem.

Wolle: Ja Pier, A sejer Tak for en Cigar.

Pier: Aa, A sejer Tak for Kaffe, Wolle (de gaar ind i Stuen ved Siden af).

Mica.

FORLOVELSE.

Chr. Madsen, p. t. Rønde.	Vivia Hansen, Hesselager.

Vi ønsker: Til Lykke!

ET AF VORE VITTIGHEDSBLADE

har spurgt en Del kendte Mænd om, hvilke Sange de synes bedst om. Vi har da ogsaa interviewet en Del kendte Personligheder her i Rønde og spurgt om det samme. Da det sikkert vil interessere Læserne at høre de forskellige Svar, offentliggør vi dem her.

Bro og Ekkard Eriksen: Helt tungt han efter sig Foden drog.

Joh. Fevejle: Vort Modersmaal er dejligt.

Foss, Frøkjær, Alfred Hansen, Cajus Herskind, Johanneson, Krarup Kjær, Erling Qvortrup og Stærmose: Lad dadle Kvinderne, hvo der vil.

Fjord og Østergaard: Slumrer sødt —

Frk. Frandsen: Længe nok har jeg Bondepige været.

Hans Geertsen: Dengang jeg drog af Sted, min Pige vilde med.

Forstander Herskind: Pigebørn er noget Rak.

Lærer Hansen: Det er saa yndigt at følges ad.

Milon.

Avertissenonce.

Her er altid fine Varer
i Tobakker og Cigarer!
— Men maaske min Læser sætter
større Pris paa Cigaretter!
— Her er alt! — til alle Priser!
Ej blot Røg; — nej, hvad man spiser.
Marcipan og Chokolade
findes her i Blok og Plade.
Sød Konfect og Pudsecreme.
— Var det inte no'et for Dem?

Hans Kjerrumgaard,

Rønde.

Rønde Missionshotel

anbefaler sig med Kaffe, Chokolade, flere forskellige Sorter Afholdsøl og Cigarer.

L. P. Petersen.

Stort Udvalg i

Træsko, Sivsko etc.

Reparationer udføres.

N. Pedersen,
Rønde.

Cykler, Cykledele, Cykledæk og Slanger.

Reparationer udføres til billigste Priser og med Garanti.

Lommelamper og Elementer.

Alfred Jensen,

Tlf. Nr. 14. **Rønde.** Tlf. Nr. 14.

Hvor køber De Deres Fodtøj, og hvor lader De det gamle reparere? Selvfølgelig hvor De faar det bedst og billigst, og det faar De i

Chr. Larsens Skotøjsforretning

i Rønde.

Chocolade, Confekt, Karameller, Bolcher.

Stort Udvalg.
Noget for enhver Smag.

Sigrid Møller.

(Udsalg af Aarhusbrød.)

Cigarer, Tobakker & Cigaretter, Tegnerekvisitter og Skolemateriel

anbefales d'Hrr. Skoleelever.

Chr. Larsen,

Bog- og Papirhandel,
Rønde.

Fotograf

K. J. Andersen,

Rønde,
anbefales.

Urmager & Guldsmed

M. Madsen, Rønde, anbefales.

Udgivet af Læseren.
Redigeret af Jens Jensen, Niels Jensen, Kr. Andersen, Henriksen & Rasmussen, Damgaard-Jensen.
Ansvarhavende: V. Mølgaard-Andersen.

L. BREDAHLS BOGTRYKKERI, RØNDE.

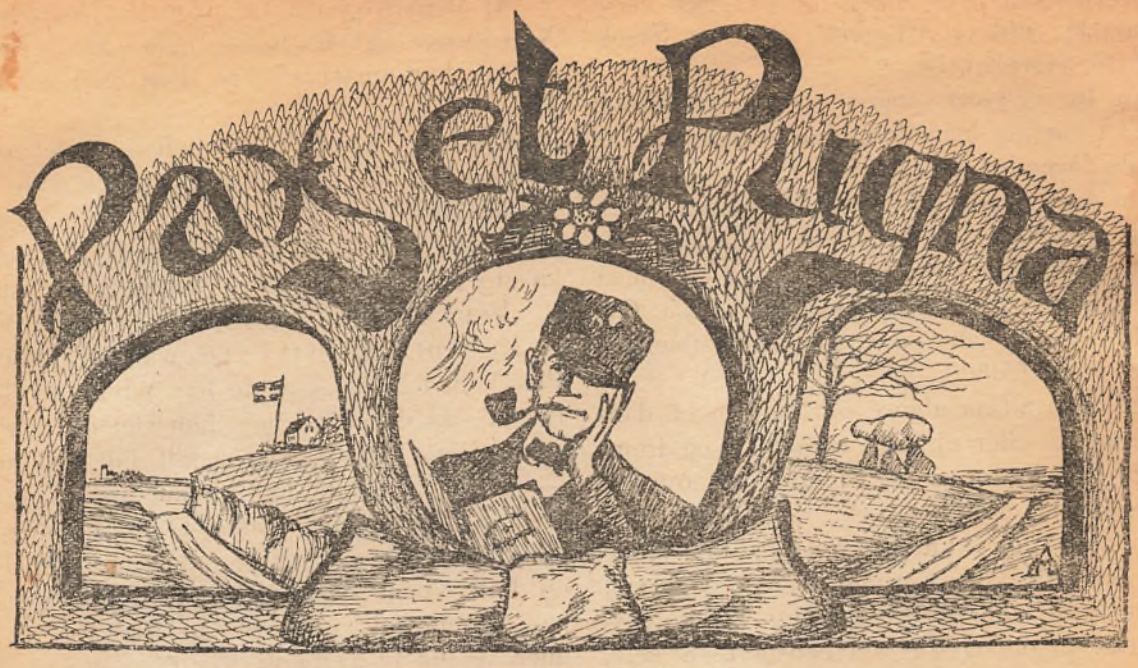

„Saares der nogen, saa huske han, Striden kun var en Fest —"

Nr. 4. | Mandag den 25. Marts 1918. | 2. Aargang.

Om Dannelse.

—

„Dannelse er det, der bliver tilbage, naar hvad vi har lært, er glemt," siger Selma gerløf; og selv om dette er en mere poetisk l videnskabelig Definition, rammer og rum- r den alligevel det, den sigter til.

Vil man kaldes et dannet Menneske, maa n have lært noget, enten man saa har lært i det praktiske Liv eller gennem Læsning. Det kan have stor opdragende Betydning én, navnlig mens man er ung, at være i nede Menneskers Selskab. Man kommer efterhaanden til at tale som dem, at handle n dem, og man tilegner sig saa vidt muligt en gode Tone", som man nødig vil støde an od. Og man faar ret hurtigt lært, at vil man les blandt Mennesker, er der visse Høf- iedsformer, visse Hensyn, der ikke taaler sættes til Side og visse Love, selv om de uskrevne, som ikke maa brydes.

En Paavirkning, ikke mindre alsidig, kan n modtage gennem Læsning og aandeligt bejde. Man kan opøve og skærpe sin Tan- vne ved de matematiske Fag, faa social og itisk Indsigt ved at læse Historie og udvikle sin Smag gennem Læsning af Skønhedslitteratur o. s. v., o. s. v.

Men, hvis „den gode Tone" ikke er blevet andet for én end en Maske, og hvis det, man har faaet gennem Læsningen, kun er noget rent forstandsmæssigt, da er det endnu ikke blevet til Dannelse.

Det man har lært, bliver først til Dannelse, naar man ikke længere har Følelsen af, at det er noget tillært, naar det ikke længere er en „Skole", men Liv. Det maa være blevet en Del af vort eget Væsen, være blevet Kød og Blod i os selv.

For Dannelse er ikke blot et ydre Overtræk eller Resultatet af en rent forstandsmæssig Kundskabstilegnelse. „Man dannes ved at modnes indefra" og det kan den ydre Paavirkning ikke klare alene. Den kan kun være med til at skaffe gunstige Betingelser.

Derfor er Selma Lagerløfs Definition af Dannelse rigtig nok, selv om den kunde synes urimelig Det vi har lært maa først være „glemt", før det bliver til virkelig Sjælsdannelse.

Nu er det selvfølgelig meget spændende at faa afgjort, hvem der saa er dannet og hvem ikke, noget, som vi dog af forskellige Grunde

maa overlade til hver enkelt for sit eget vedkommende; men vi vil gerne yde en Smule Hjælp til Selvprøvelse.

Dog før vi giver nogen et saa værdifuldt Middel i Hænde maa den, der vil benytte det gøre de fornødne Forberedelser.

Han maa nemlig først indskærpe sig Søren Kirkegaards Ord: „Jeg er ikke bedre end de andre; men jeg er redeligere!“ Og det maa gøres grundigt og samvittighedsfuldt, saa Ordene bliver som hans egne, for deraf afhænger hele Prøvens Udfald.

Skal man altsaa afgøre om man er et dannet Menneske eller ej, maa man først og fremmest prøvé, hvordan ens Sindelag er overfor de Mennesker, man omgaas.

Thi hvis man kun overholder „den gode Tone“ fordi de ydre Forhold tvinger én dertil, og ikke fordi man derved handler i Overensstemmelse med noget af det bedste i én selv, hvis man lige saa gerne vilde være grov og hensynsløs; da er man temmeiig langt fra at være et dannet Menneske.

Det samme gælder Kundskabstilegnelsen. Hvis det jeg har lært gennem Bøger og Undervisning ikke har gjort mig moralsk bedre, ikke har givet mig mere Kærlighed til Mennesker og til alt det, der er skønt og godt, da fortjener det ikke Navn af Dannelse.

—n.

Kjesten fortæller om Rønde-Rygterne.

—

Da der her i Rønde i den sidste Tid er gaaet Rygter om, at vores allesammens kære Ven, Pier, skulde have mistet det ene Ben ved at kløve Brænde, tager vi selv ud og ser til ham. — Vi tørrer omhyggeligt Fødderne a' paa Sækken foran Døren, banker paa og kommer ind i Stuen. — Vi hilser paa Kjesten, der sidder og strikker ved Kakkelovnen. — Hun kommer os i Møde og rækker os sin barkede Næve: „Godaw“.

Vi: Ja, vi kommer for at se til Pier, han er jo kommen meget galt af Sted.

Kjesten: Gal a Stej. Tho de ved a da't aa — men hvissommensti te I ejjes wil went lidt, saa ka han wal snaar kom te baag fra æ Kjømen.

Vi: Men hvordan skal dog det forstaas. Vi kommer lige fra Rønde, hvor alle fortælle at Pier har mistet sit ene Ben ved at kløve Brænde.

Kjesten: Ih do forbarmendes — det er lifrem grysseli. — Nej no haar a da aalle i r liwskraftige Daw kjen Maag. — Men kom i nenfur aa sæt Jer nier, saa ska' a prøv om ka' sto' tereh for den forfærdelige Løwnhistori

(Vi takker og sætter os ved det lange Borc

Kjesten: Jow sihr I, de war en Daw, Pier kom i Tank' om, te han vil te aa kly Brend', aa de er no nøj, han slet et haar B gawels' te', han er jo't saa lidt Tommelfinger — de skier tit, nær han banker æ Bøn, te ha jawr æ Finger ind i bode Øwn aa Nies a Mund po dem. — Saa var der no den Da en kon Knæjt hernier fræ æ Hywskuel, o han sto' aa gavt ve æ Si' aa Pier for aa s huen' de gik te aa klyw Brend' — det er wæ sajtens ham, der haar sprej de rundt i æ Bø te han sku ha' miste' den jen Bien. — Sa war't, da Pier li' sku' wis æ Knæjt, hwor fo færdeli en Kaael han war te aa hug' Pind Stykker, te han slow en saa grumme Slav l ve æ Si' aa, saa æ Træ fløw hywt op aa ran ham epo hans Knæskal — aa no æ Pier jo sa grysselig ømskawer aa sæ — baare han haa en bette Smul' Jegt, saa trowr han, te han e haar ret lont tilbaag — aa han sejer te æ Knej om han et wil bær' æ Ygs end i æ Tørhu for ham, for kahænsæ, te han haaj faat æ Knæ skal slawn i Splinter aa han maat' skynd sæ aa ind te Kjæsten. Men de haaj no et a bety', for en hal' Tim' etter, ku' han skam god løw runnen om æ Hus etter bette Ajs aa bank ham søhn, te 'en ino ka' si' blo Stejr o han bette Bælle. — Kom hær hen Ajs og læ d fremme si', hu'en di Faar haar banke dæ.

(En lille Dreng rejser sig fra Tørvekasse ved Kakkelovnen og kommer med alle Fingr i Munden hen til Kjesten, der knapper han Bluse op og viser os de blaa Steder paa Ar men). — Vi beklager hende meget, at hun e bleven belæsset med et saadant Mandfolk. Der efter rejser vi os og vil gaa.

Kjesten: Nej blyw endele no — saa lawe a Jer li' en Kop Kaffe.

(Vi takker — men beklager, da vi skal vær hjemme Kl. halv fire.)

Kjesten: Ih! Tho de er jo osse sand — de
ar jo de, te æ Wownmands saa te mæ den
.a'n Daw, te hvissommensti I et kom hjem te
e Ti', saa kom I te aa bær Brøw' fræ den jen
Dejn te den aa'en. Ja, I er relenok aa beklaw,
.a a haar hørt no, te I ska' ha Widnesbyrd
jen, aa den her Gaang ska de endda bode i
Konvolut aa forsejles aa saa sendes li' hjem
e Jer Faar. Ja, det er de Pier aa mæ vi haar
:jævltes om no i den sidst Ti'. Pier sejr, at
lessommensti te æ Widnesbyrd blywer guer
len her Gaang, saa tænker han te han wil ha'
n Aktie i den nøj Skuel, nær han no for æ
Towt soll. Men a sejer: do lar wær, Pier, te
lo sihr, om æ sølle Knæjt derop for Low te
.a wær dje ejen Herre, nær no æ Sommer
:ommer me si gur Wejli aa hvissommensti do
:t rette dæ etter de, saa skal a garantier dæ,
e do et for en jenneste Skjelling, nær wi sæl-
er æ Towt, de maa do ta dæ te Indtægt, aa
io i di sidst Daw haar han osse holdt hans
:nfoldige Gaw i. — Naa, I ska' jo skynd Jer
ıa go, Faawal da, aa gid de maa go Jer godt
æ Skuel aa mæ Jer Widnesbyrd.

Vi: Farvel og Tak.

Kjesten: Et nøj aa Tak for.

Pontius Pilatus.

(Efter et Sagn.)

—

Det suser i Egenes Kroner,
let hyler, det piber og tuder.
— I langtrukne, klagende Toner
Orkanen sin Fremfærd bebuder.
— Vildt Vandene skummer i Floden
il Bølgernes brusende Torden,
og Buskene rives med Roden
ıf Muldet — og kastes mod Jorden.
— Alt ligger i Mørke indhyllet;
ıvert Hoved er lagt imod Puden,
— dog hisset — i Borgen omskyllet
ıf Floden — Lys skærer fra Ruden.
— Der lytter en sagte i Larmen
til Stormenes rasende Vrede;
— der stirrer en lænet til Karmen
vildt ud over Floden dernede.
— — Tæt hyllet i Kappen og bøjet
fremover i Vindueslaagen
han stirrer, — og rettet er Øjet
mod noget derude i Taagen.
— Svagt dirrer hans Læber og røber
de flygtende Tanker — angstfulde;
mens tættere om sig han svøber
sin Kappe for Blæst og for Kulde.

— — —

Saa styrted' med et han tilbage
og skreg i fortvivlede Gestus
og raabte i Vanvid og Klage
paa Sandhed — paa Naade — paa Kristus.
— Frem fo'r han i usikker Vaklen.
— Et Sæt — og han sprang over Karmen;
— vildt gjaldede Skriget fra Staklen,
skønt dæmpet af Uvejrets Larmen.
— Saa sank han dernede — dybt nede
i Rheusflodens oprørske Vande,
mens Bølgerne raste i Vrede,
som vilde de Stedet forbande. —
Saa sank han derned — med Skriget
saa hæst som en Rovfugls Skratten,
men Stormen og Floden bar Liget
i rivende Fart gennem Natten.

— — —

Saa er han ej mere hernede.
Og dog — ej blot blandt de døde
end lyder Guds Dom fra hans Sæde,
end gør han sig Skyld i sin Brøde.

— — —

Thi end, naar Sandheden kaldes for Skranker
og uretfærdig ledes Forhøret,
da lever Pilatus — og Løgnens Tanker
han hvisker Dommeren sagte i Øret.
Men Pontius Pilatus der kommer
en Dag, — da skal alt aabenbares,
du stedes for Dommernes Dommer,
og Sandhedsproblemet skal klares.

V.

Dejlige Seng!

—

Her ligger jeg dejligt og strækker mig,
paa langs i Sengen jeg rækker mig,
ej Stormen derude forskrækker mig,
som hen over Egnen trækker sig,
— med enkelte Byger den lægger sig,
hvorved den kendeligt stækker sig. —
Under Dynen behag'ligt jeg dækker mig,
og Stormens Lyd den svækker mig,
saa Stormen og Regnen ej vækker mig.

— — —

Vejret dybt jeg drager
og i Tanken ager
til en Verden fager,
hvor ej Bøger plager
— Lærere ej klager,
aldrig Stile vrager. —

— — —

Glad jeg Hvilen tager
— o, hvor sødt den smager, —
alt Besvær bortjager.

„Epikuræeren".

Kan man ikke sætte enkelte af Skolens Damer udenfor en Parentes mHt. samme Skoles Herrer, da det kan bevises, at de gaar op i alle Leddene?

Jof Artm.

Frk. Andersen: Bøj „call", Haagensen!

Haagensen: Jaj call, du call, hi — hi — hi call — hwi call — —

Frk. Andersen: Hvad var'et De sa' — ble't til Hvidkaal?

J.

Paa Grund

af Mangel paa Plads i forrige Nummer har vi maattet lade følgende Stykker af „Milons" Artikel om Rønde-Personlighedernes Yndlingssange vente til dette Nummer:

W. Johansen: Min Fader han var Fiskermand.

William Jakobsen: En lille Nisse rejste.

Kr. Madsen: Vi er et lystigt Folkefærd.

Munk: Munken gaar i Enge.

Candidat Orth:

Hver Mand som med Kløgt gik i Lærdom ti Bund.
Latin paa Papiret kun malte,
Med Fruerne Fransk og Tysk til sin Hund.
— Kun Dansk til Elever han talte.

O. Olsen: Min Søn, om du vil i Verden frem, saa buk!*)

Poul Overgaard: Poul sine Høns i Haven lod flyve.

Helle og Lilli Skøt: O, havde jeg blot Vinger.

L. Sørensen: Der var en Kæmpe Goliath.

De tre sidste Numre

af „Pax et Pugna" (Nr. 3) købtes ved Auktion af Ole Olsen, Poul Overgaard og Adolph Fisker. Et enkelt Nummer naaede op til en Pris af 1 Kr.

Redaktionen ønsker alle sine Læsere en

Glædelig Paaske.

---

*) Hvorfor Olsen ikke har foretrukket „Løft dit Hoved du raske Gut" ved vi ikke.

Rønde Missionshotel

anbefaler sig med Kaffe, Chokolade, flere forskellige Sorter Afholdsøl og Cigarer.

L. P. Petersen.

Stort Udvalg i

Træsko, Sivsko etc.

Reparationer udføres.

N. Pedersen.
Rønde.

Cykler, Cykledele, Cykledæk og Slanger.

Reparationer udføres til billigste Priser og med Garanti.

Lommelamper og Elementer.

Alfred Jensen,

Tlf. Nr. 14. **Rønde.** Tlf. Nr. 14.

Hvor køber De Deres Fodtøj, og hvor lader De det gamle reparere? Selvfølgelig hvor De faar det bedst og billigst, og det faar De i

Chr. Larsens Skotøjsforretning

i Rønde.

Avertissenonce.

Her er altid fine Varer
i Tobakker og Cigarer!
— Men maaske min Læser sætter
større Pris paa Cigaretter!
— Her er alt! — til alle Priser!
Ej blot Røg; — nej, hvad man spiser.
Marcipan og Chokolade
findes her i Blok og Plade.
Sød Konfect og Pudsecreme.
— Var det inte no'et for Dem?

Hans Kjerrumgaard,

Rønde.

Cigarer, Tobakker & Cigaretter, Tegnerekvisitter og Skolemateriel

anbefales d'Hrr. Skoleelever.

Chr. Larsen,

Bog- og Papirhandel,

Rønde.

Fotograf

K. J. Andersen,

Rønde, anbefales.

Urmager & Guldsmed

M. Madsen, Rønde, anbefales.

Udgivet af Læseren.
Redigeret af Jens Jensen, Niels Jensen, Kr. Andersen, Henriksen & Rasmussen, Damgaard-Jensen.
Ansvarhavende: V. Mølgaard-Andersen.

L. BREDAHLS BOGTRYKKERI, RØNDE.

Støt

Annoncørerne!

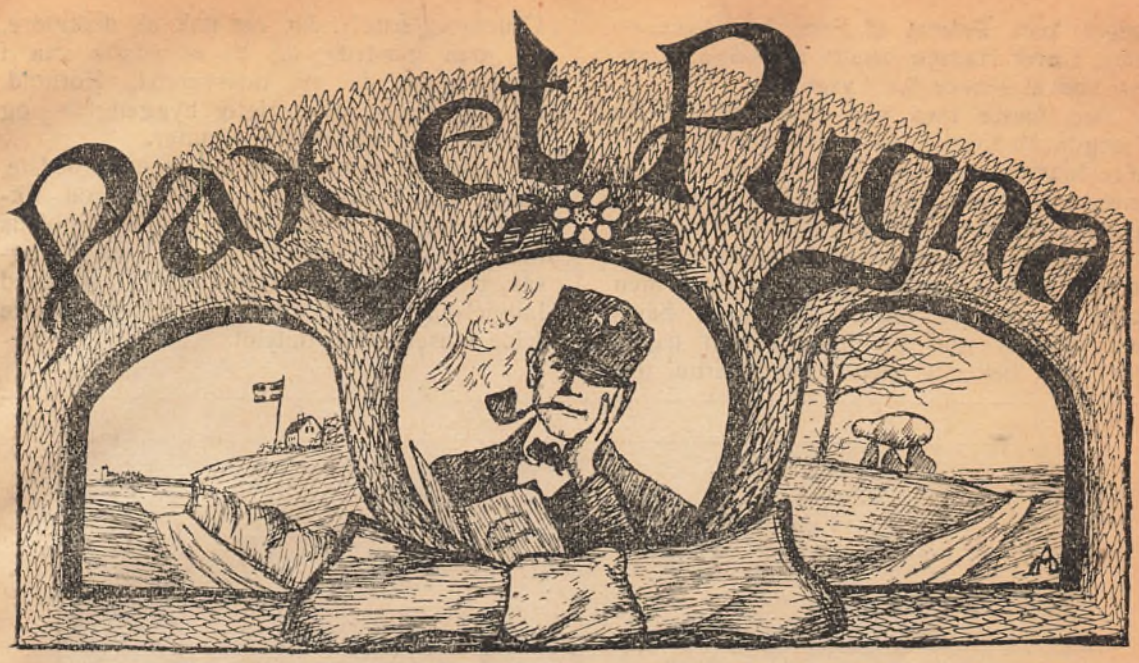

„Saares der nogen, saa huske han, Striden kun var en Fest —“

Nr. 5. | Lørdag den 21. September 1918. | 2. Aargang.

KAMMERATER!

Det skal vi alle være, alle vi, der gaar her paa Skolen, ikke sandt? Skal vi ikke ogsaa være „dus“, det lyder meget mere kammeratlig end det stive „De“.

Nu er vi blevet en hel Del flere, end vi var før, og af Hensyn til de nye vil vi lige med faa Ord fortælle lidt om vort Blad „Pax et Pugna“.

Paa de fleste andre Skoler har Eleverne selv deres Blad; og sidste Efteraar opkom ogsaa blandt os Ønsket om at faa vort. Vi fik saa startet dette Blad, som siden har ført en temmelig forkrøblet Tilværelse. Hovedet er tegnet af Kunstmaler Mølgaard Andersen. Navnet er paa Latin og betyder „Fred og Kamp“. Bladet skulde egentlig være et Spejlbillede af Eleverne her paa Skolen, ligesom dets Titel er et Spejlbillede af hvert Menneskeliv. Men for at et Spejl kan afgive et Billede, maa nogen stille sig hen foran det. Ligesaa her. Skal vort Blad kunne give et Billede af Eleverne her; maa de skrive i det og holde det, saa det maa blive præget af dem. Derfor, Kammerater, skriv noget til „Pax et Pugna“. Tænk ikke, „det skal Redaktionen ordne“, for saa bliver Bladet ingenting værd. Men kom med jeres Bidrag og tegn jer som Abonnent for at støtte vort Blad økonomisk.

Det var nu Meningen, at Bladet skulde udgaa omkring den 20. hver Maaned til en Pris af 50 Øre Kvartalet. Stof maa være indleveret inden den 10. til en af Redaktionsmedlemmerne.

E.

UNDER HELT NYE FORHOLD

begyndte Skolen sin Virksomhed nu i Efteraaret. Vi, der ogsaa var her før Ferien, glædede os til at se den nye Bygning rede til Brug, naar vi kom igen. Allerede mens vi kom langt oppe paa Bakken, straalede Lyset fra de mange Vinduer os imøde. Det var helt spændende at faa sit nye Værelse at se, og ikke mindre spændende at komme rundt paa de andre og se, hvem af de „gamle“, der var mødt igen. Overalt lød kammeratlige Hilsener og hist og her et

meget kort Referat af Ferie og Rejse. — Indtil Lærer Hansen maatte afbryde al Snakken ved at slukke for Lyset.

Den første Dag var en Festdag. En Mængde Mennesker var mødt for at overvære Indvielsen af Skolebygningen. Da et længere Referat af Festen dog vil tage for megen Plads her i Bladet, skal der kun siges, at Indvielsesfesten forløb smukt og højtideligt; mest vel om Eftermiddagen; men ogsaa om Aftenen ved det hyggelige Samvær var der god Stemning. Man havde gjort sig bekendt med Lokaliteterne (og Ordensreglerne!), der var nok at diskutere, og man glædede sig til at skulle gaa i Skole under de ny, tidssvarende Forhold, faa sit Værelse gjort rigtig hyggeligt — og saa tage fat med friske Kræfter.

Naar saa blot enhver vil gøre sit bedste, lægge alle Kræfter i for at faa en god Eksamen, og saa huske hvad der er Skolens Maal og hvorfor den er bygget, saa vil ogsaa Hr. Forstander Herskinds Ønske ved Indvielsen: at Herrens Herlighed maatte fylde Huset, blive opfyldt.

N.

Hilsen!

Tæt ved den dejlige Fjord, ved Kaløvigs vuggende Vove
ligger henrivende smukt mellem Bakker og Dale og Skove
— selv paa et Bakkedrags Top, saa den øjnes langt bort i det fjerne,
— Rønde, — hvis Navn uden Tvivl snart vil staa som en straalende Stjerne,
kendes i hele vort Land for dens aandeligt store Betydning;
her skal opfostres en Slægt, som i Tidernes bølgende Brydning
vover at staa som en Hær mod det lave og grimme og onde,
kækt og frimodigt at slaa for det rene og gode og sunde.

Se dog, hvor knejser den stolt, vor prægtige Artiumsbygning
skinnende rød og hvid i dannebrogsfarvet Udsmykning.
Røde er Mure og Tage, og Vinduesfarven den hvide,
som et Symbol paa de Ting, for hvilke vi her ville stride:
Først og størst er vor Kamp for aandelig, broderlig Enhed;
paa det er det røde Symbol, det hvide paa Kampen for Renhed;
men Farven betyder da og: Vi er Danske, og det vil vi være.
Og Summen af alt er til Slut: Vi vil leve vort Liv til Guds Ære.

Alf.

EN SKILDRING AF 1. G.

Vosses Klasse den æ grøn (det er jo godt for Øjnene, som H. C. Andersen skriver et eller andet Steds, vistnok i Erasmus Montanus). Udenfor vore Vinduer staar der saadan en høj Tingest (et gammelt Eietræ fra Oldtiden). Det er en gammel Svend, for den stod der ikke sidste Aar.

Vi gaar nu over til Klassens Inventar (det vil sige Klassens Elever).

For oven øverst til venstre sidder der en, som hedder Grøn (han staar godt til Bordet, som ogsaa er grønt). Desuden holder han vist meget af det røde, for han er fra Hillerød. Han har Vinduesglas for Øjnene. Det er en „stor" Mand. Han er nemlig „Frikadellemand", som forkortet er F. D. F. Desuden er han Sekretær for et Aktieselskab, som handler med Høvlespaaner og grønne Briller. Ved Siden af ham sidder en, der hedder Sjøling (han kommer vist fra Sjølunds fagre Sletter). Han har Skildning og er let at kende. Paa næste Bænk sidder en, som hedder Thorvald. Hans Bedstemoder var Billedhugger Thorvaldsen, som boede paa Thorvaldsens Museum i København. Vi ved endnu ikke, om han er god til at „hugge" Billeder; men han er stiv i Latinen. Noget længere nede kommer „bette Kristian". Hans Fa'r er Missionær i Mormonstaten, og „bette Kristian" skal nok „kom mæ paa Sønda". Ved Siden af „bette Kristian" sidder Damgaard. Navnet stammer fra en Gaard, som ligger ved en Biflod til Vorbasse Krigshavn. — Damgaard er Spejdergeneral (de gaar med korte Bukser og bare Knæ). Neden for ham sidder Hastrup. Han er selvfølgelig i Familie med Vibe Hastrups Blanksværte, som dog paa Grund af Krigen er ved at uddø. Blanksværten altsaa. Hastrup smitter ikke af i Regnvejr. Øverst for oven til højre sidder Ewald. Han er i Familie med den berømte Digter „Cavareren Evard". Særligt Kendetegn er, at han har Næsen mellem begge Øvnene. Paa næste Bænk kommer Overgaard. Han overgaar os alle — — i Størrelse. Vi har ogsaa en, der hedder Jensen. Han er forfærdelig varm paa — — — det vil sige: han er rødhaaret. Vi haaber nu, at de ærede Læsere har faaet et lille Indblik i første G. De er ikke alle paa Tapetet; men Fortsættelse følger maaske næste Gang.

Deres ærbødige Redekam,
Journalist.

THE BELL.

Kling! Klang! — Kling! Klang!
Det er vor Morgensang. — Bang! Bang!
— Ordensduksen ringer med Klokken,
— straks forsamler sig hele Flokken.
— Tid til Spilopper og Sjov er forbi,
nu skal der hænges en Smule i.
— En Time kan gaa saa langsom en Dag
men ogsaa tit ligesom „Slag i Slag";
— kan man sin Lektie perfect, saa iler
Tiden af Sted som de bedste Biler
— nu maa I rigtignok huske paa
jeg mener — dengang man Benzin kunde
faa —
og førend man tænker en Smule derpaa
ringer det atter, — og man kan gaa.
— „Men hvad er dog det". — Jeg synes
knapt
alle kom ud — mon vi nogen har tabt?
— Ja se engang — mindsanten — jeg tror
de staar derinde i Gangen og glo'r.
„Fy, skam jer — tror I, vi har Frikvarter
for at I skulde staa og kryb' sammen der?"
Nej saadan noget vi ikke kan bruge
den friske Luft — skal vi ud at sluge.
Vor Skole er god, — det er noget vi ser,
se blot hvor glade de alle ler;
naar de gaar ud, og naar de gaar ind,
saa har de det samme — det glade Sind,
det er godt, Kammerater, — det er det,
vi ska' ha'
— saa raab da for Skolen et kraftigt —
Hurra!

Skulde nogen, der læser dette Blad, have mødt en Tikroneseddel paa Flugt i sydvestlig Retning fra Gymnasiet, bedes han sende Underretning om, paa hvilken

Breddegrad han havde set den, til: den i 2 Aar værende Sekretær ved K. F. U. M. Hillerød, F. D. F.s Delingsfører, stud. art. ved Rønde lærde Skole. G. Grunnet.
socius.

Har De hørt, at der er Planer oppe om Opførelse af en Bygning til Opbevaring af Spiseredskaber, Smørkrukker, Servietter o. l.? Bliver Planen gennemført, bliver der for et ungt Menneske Plads som Spisegrejeriordensholder.

Der vil blive taget særlige Hensyn til Ansøgere blandt Skolens Elever.

H. H.

Fotograf

K. J. Andersen,

Rønde, anbefales.

Cykler, Cykledele.

Reparationer udføres til billigste Priser og med Garanti.

Lommelamper og Elementer.

Alfred Jensen,

Tlf. Nr. 14. Rønde. Tlf. Nr. 14.

Rønde Missionshotel

anbefaler sig med Kaffe, Chokolade, flere forskellige Sorter Afholdsøl og Cigarer.

L. P. Petersen.

Chr. Larsens Skotøjsforretning

anbefales.

NB. Reparationer udføres hurtigt og solidt.

Schou & Gliemann, Rønde.

Elevernes Opmærksomhed

henledes paa, at jeg foruden alm. Skønlitteratur for Fremtiden fører de paa Skolen anvendte Lærebøger paa Lager.

Iøvrigt anbefales min Forretning, som det bedste og billigste Indkøbssted i al andet Skolemateriale.

Chr. Larsen, Rønde.

Græsk, Latin og Matematik,
Fransk og Tysk og Ellings Fysik,
Engelsk, Geografi, Botanik
— slige kedsomme tørre Sager
som til daglig piner og plager,
dem har Skolen i rigt Maal paa Lager,
men Cigarer, Tobak, Cigaretter,
Bolcher, Konfect, kort — alt hvad man sætter
høj're i Pris — det alene man faar
hos Kjerrumgaard.

Galanteri,
Sæbe, Parfume,
Børste, Sværte,
Cigarer, Cigaretter,
Skolemateriale.

M. S. Mikkelsen, Molsvejen.

Rønde Dampbageri

(ved Markedspladsen)

anbefaler sig med alt til Bageri og Konditori henhørende. — Chokolader. Confekturer.

O. Jensen.

NB. Flødekager faas hver Søndag.

Urmager & Guldsmed

M. Madsen, Rønde, anbefales.

Udgivet af Læseren.
Redigeret af Ewald Petersen, Ruth Quortrup, S. Simonsen, Damgaard-Jensen.
Ansvarhavende: V. Mølgaard-Andersen.

L. BREDAHLS BOGTRYKKERI, RØNDE.

„Saares der nogen, saa huske han, Striden kun var en Fest —“

Nr. 6. | Onsdag den 16. Oktober 1918. | 2. Aargang.

Egå eidon opsin en tå Hypnå, ten medama ofelon idein!

O Hypnos, du Søn af Nyx! Du har rørt ved mine Øjenlaag med den duggede Gren. Sammen med den vise Homer skulde jeg have vandret til Odyssen's prægtige Kongsgaard og lyttet til den jomfruelige Athenes guddommelige Raad til Telemakos. Men du, den vingede Gud, har ført mig ind i Drømmenes brogede Vrimmel, ført mig Aartier frem og hen til den delfiske Pythias Tempel.

Og den fjerntskuende Pythia tiltaler mig: „Hvad vil du Søn af den bedagede Slægt? Hvad fører dig hid? I Aarhundreder har ingen dødelig Mand søgt mine Raad!“

„Du guddommelige Pythia,“ gensvarer jeg, „tilgiv, at mine Fødder betræder disse Haller; jeg kommer for at bede dig drage til Side det Slør, som Tid og Sted har lagt imellem Mennesker og mig.

I længst forsvunden Tid blev der bygget et Tempel i Norden for den græske Aand. Vi var en Skare Ynglinge, det første kundskabstørstende, skønhedselskende Kuld, som søgte Visdom i det nye, herlige Tempel. Men Atropos har skilt vore Veje. Klotho har spundet sin Traad ejendommelig for enhver. Det er min Bøn, du guddommelige Pythia: Vis mig, hvilken Skæbne Lacisis har tildelt dem, jeg fordum har kendt! Og jeg ofrer Apollon en Festhekatombe af jyske Okser.“

„Søn af den bedagede Slægt,“ siger Pythia, „det er mig kært, at du begærer mit Raad; men kun daarligt kan jeg opfylde dine Bønner. Paa den vingede Pegasus er mine Præster redet ud med Bud til den sølvsløromvundne Selene og vender først tilbage, naar Eos aabner sine rosenfarvede Porte. Og kun Præsternes indviede Øre kan opfange og fortolke mine Ord. Men for din Festhekatombes Skyld skal du indtage Pladsen paa min Trefod. Og vid: Du er den første dødelige Mand, jeg har tilladt sligt.“

Jeg sidder paa den Stol, hvorfra Menneskers og Kongerigers Skæbne fordum har lydt. Plutons kvælende Aande stiger op om mig. Mine Knæ ryster. Min Hjerne brænder som Ild. Det flimrer for mine Øjne.

Det første Billede ,som stiger frem for mit Blik, er det nordiske Tempel for den

græske Aand, hvor vi fordum inddrak Visdommens Væld af gyldne Skaaler. C. H. har arvet Stillingen som Ypperstepræst i Templet og er beskikket som Sognepræst i Br.-Th., men dog er han ikke lig sin mægtige Fader; thi han har ikke en saadan Søn, som hans Fader har efterladt sig i ham.

Andet Billede: Chinas fortørrede Højsletter; en høj, lyshaaret Mand taler til en mægtig, gul Forsamling: Mine Damer og Herrer! At Smørrebrød er ikke Mad, og Kærlighed er ikke Had, er alt, hvad jeg for Tiden ved, om Smørrebrød og Kærlighed." En gammel Kineser takker ham med Taarer. Den første Del af Talen har han glemt og den sidste forstod han ikke.

Tredje Billede: Hisset et Fartøj jeg ser omtumlet paa nordiske Vande; snart bærer Bølgen det højt mod de evige Stjerner, snart saa slynges det ned mod det bundløse Dyb. Men ved dets Ror jeg skuer en brunøjet, graahærdet Mand og han taler; langsomt, højtideligt falder hans Ord og med Vægt: „Husk at bevare et lige Sind, selv om Skuden end krænges —!"

Fjerde Billede: I Arabiens Øde lyder en Stemme; den er glødende varm. Ofte tænkte jeg før: Det lykkelige Arabien, som skal eje en saadan Mand; men han havde Brahminernes Tro paa Sjælenes Vandring. Men ak, ikke en Gang i Hundene vil hans ædle Stræben føre ham, men i Krokodillerne.

2den Præliminærklasse.

Maa jeg præsentere for Læserne 2den P.,
en rosværdig Klasse, I her vil se.

Nils Hansen hedder vor Alderspræsident,
han taler og læser med „wensysselsk" Accent.
Madsbøll Nielsen er paa Historie klog,
han behøver faktisk ingen Bog;
næsten daglig faar han Brev fra Pigen den lille
og skriver i Læsetiden til hende igen med Snille.
Karl Chr. Andersen sidder saa uskyldig og smiler,
hver Helligdagsmorgen hjem til Mor han iler.
Thyrgaard bor paa vort Missionshotel,
hans Arbejde er ikke ganske reel.
Christoffersen han forjager sig ikke,
Grundighed og Udholdenhed er begge hans Skikke.
Østergaard kan alle komme til at grin' a',
han tager det hele saadan la! la!
Den pæneste Opførsel har Peder Pedersen,
han læser og grubler og tænker paa sin Ven.
Gustav Nielsen er en god Kammerat,
han er ikke af dem, der ikke ka'et.
R. Sørensen er endnu kun en Pog,
men ligefuldt dygtig ved sin Bog.
Damgaard hedder vor klogeste Mand,
hans Viden overgaar al Forstand.
Søren Sørensen er ikke just af de vise,
dog har han Forstand paa at sove og spise.
J. Im. Jensen er meget begavet,
Visdomstræets Frugt han alt længe har gnavet.
Hans Navner hedder til Fornavn N. P.,
med koldblodig Ro du altid vil ham se.
Vil du vide: „Hvordan er en Gentlemann?"
saa se blot paa Gunnar Kristiansen.
Gudnason hedder vor fornemste Mand,
han er kommen herned fra det høje Island.
Laurits Bentsen er ikke et almindeligt Fjols,
endskønt han er ovre fra Degret paa Mols;
men en Ting har jeg imod ham, den gode —
han tænker højt i Timen — han tror, det er Mode.
R. Laursen er ogsaa en Molbo, han er nemlig fra Tved,
om Matematik, Regning og Tysk ved han vældig Besked.
Han mener — og med Rette — han er saare lærd — jo, jo —
med Tiden han bli'er Professor, kan du tro.
Aksel Andersen hedder den længste i Klassen,
en Maaned forsinket han mødte paa Pladsen.
Nu har jeg kun tilbage vore Damer to,
deres Anbefaling skal blive meget go'.
Frk. Underbjerg er en Fiskerdatter,
hendes urokkelige Gemyt alle jo skatter.
Frk. Andresen er en Dame med Fornemhed og Anstand,
hun repræsenterer Egnens skønne, idet hun er fra Djursland.

Nu haaber jeg, I har faaet et godt Indtryk af vor Klasse.
Mon det ikke nok skal passe?

—n—n—

P. Ovidii Nasonis.

Pyramus et Thisbe

(frit efter det latinske).

Pyramus han var en Kaael u'en Ligh.
Thisbe hun var den skjønneste Pigh
nier i de varme Lande.
Thisbes' aa Pyramus' Faar var „Dus",
aa de haaj kjøwt sæ hvær en Kon Hus
Sih om Sih mæ hværanne,
aa saa war'et jo let aa forsto,
at te æ Bør ku' ett go aa glo
søhn po hværanner ret manne Daw,
farend dje Hjæt kom rejn aa Law,
aa de bløw skot aa forlijt i hinaan;
men da Thisbe kuns var en Baan,
Pyramus da forresten osse,
saa dje Foræller, te di wa tosse', —
hvis di bløw sohn ve, fæk di po Kassen,
det war en „aahn Kristen Madsen";
aa de past po, te di ett kom sammen,
men desto waar brent' jo Kjerlighedsflammen
— aa ve en Revn i den Væg, der skjelle
dem fra hinaan — sto' de tidle aa silde,
hviske' dje Kjerlighedsurd te hinaan —
fange' aa slugt' hværannes Aand;
aa da Thisbe kuns war en Baan,
ga' hun sæ te aa slaa aa skjell
po den her Væg, der war dem imell
(Nær de sto hwæ' po si Sih aa æ Væg,
ku de jot kyss' hværanne mæ Smæk);
men saa en Awten ve Sengiti
kom Thisbe godt fræ aa stæl sæ forbi
dem, der sku' pas' epo hinn,
søhn, der war ingen, der so' hinn;
ud hun liste sæ, den bette Kræ,
hen te en hyw gammel Morbærtræ,
som hun sku' mødes me' Pyramus ved
— dristig var hun i Kjerlighed.
— No mo I ta' jer Lom'kle op,
no kommer der nøj, der vil jaw i jer Krop.
— Mens Thisbe no vented sin kjæreste Ven,
saa kom der en grummige Løwe derhen,
nier mod en Kild'wæld løw'en i Rend,
Kobløj drypped der fræ si Tænd. — —
Ind i en Hu'l Skøn-Thisbe krøw,
men hinner Kle' gled nier, da hun løw,
aa da den grummige Dyr kom ijen,
røw'en æ Kle' i Pluk mæ si Tænd.
Skjøn-Pyramus, der var forsinke' en Smul,
aa kom, da hun war krawlt ind i æ Hu'l,
han fand' hinne Kle', der dryppe aa Bløj,
holdt for hans Øwn aa saah: Sikke Nøj,
de' war forde hun aljenne gik ud;
no er hun bløwen røwen ihjell
søhn ett mir er tebaag aa hinn sjell,
end den hær bette bløje Klud. —
Pyr'mus drog sin Sabel aa si Bajenet,
jog den ind i Hjertet, Døden den war let.
Op sprøjte æ Bløj fra hans Hjertesaar
som Wandet springer po Gammeltaar;
æ Morbærtræ bløw swot som Cikaari;
ja, det er en lifrem grussom Histaari.
Men no ska I hør' — da Thisbe kam
aa so, te Pyramus lo' saa tam
aa vrej sæ li' for den sidste Gang,
saa saang hun og hinne Svanesaang;
hun kaste' sæ øwer ham lisse laang
hun war, hun skrej, hun pev, hun saang:
Dyft i mit Hjerte Kantøfler gror.
Pyramus! Pyramus!
do war det bejste aa alt po Jord,
Pyramus! Pyramus!
Hun lawe en faale Spectakkel;
saa greb hun te sidst — aa, ja, sølle Stakkel,
den Sabel, som han haaj undlywe sæ maj
— hun war wal bløwen sær aa aa søhn ta o Vaj —
aa jawe'en ind i si Hja't, bette Jen,
aa dø' lisse pæn ve' æ Sih aa si Ven. — —
Sihn er de bløwen brend' po æ Krematori
i samme bette Kruk! Ja, en grussom Histaari.

Vidnesbyrd.

Der skrives Vidnesbyrd. D'Hrr. Lærere føler, hvilket uhyre Ansvar, der paahviler dem; og de tager sig det ikke let.

Jeg tager en hvid Pind i Munden og kigger ind til D'Hrr.

Jeg træder ind til Hr. Granzou. Han arbejder, saa Sveden løber i stride Strømme ned over hans Pande. Hans Hustru staar og ser bekymret paa ham. „Kære! Hvor længe holder du dette ud?" spørger hun. „Haabløst!" lyder Svaret, der ledsages af en Hovedrysten.

Jeg staar i Hr. Ohrts Værelse. Han er standset ved et Vidnesbyrd, han mangler et Udtryk og gennemsøger nu sit rige af Kunst og Videnskab prægede Ordforraad for at finde det rette.

Jeg lister mig ind til Hr. Hansen, hvis Vidnesbyrd vil bringe Graad og Tænders Gnidsel i mange Hjem. Men han ved det; han fægter som en, der ikke slaar i Luften, Terningerne er kastede, nu gaar han til Værket. Paa Torsdag kommer Vidnesbyrbyrdene. Kammerater! Hold jer klar til et Chock.

Revyum Latinum.

Mell.: Det kniber altid svært.

Vor Corus udi Sangibus er slut, Bommelom,
sin Svanesangum tristum har den tud't —
Bommelom.
Vi overgiver Støvitis, hvad Støvetorums est
og griber Violinus til en novum Fest.

Paludanus-Müllerus hed en Mandus —
Hurra!
Poeta respectabelis af Standus, tra! la!
— men udi Københavno han begra'vs,
lirum! la!
til over Skuldribus i Bærme, Snavs,
larum! la!

Paa Kongi Fødselsdagum stod en Mandus
op
paa Skolenis Kathedrum med sin magro
Krop;
„af Dannelsø", han stønned, „sulter jeg
ihjell,
hvis over migo ingenus forbarmes vil.

Som Brandus engang svigted' Hjordis
sinibus
og holdt ej, hvad han loved dem med ærligt
Sind,
saa gøres 2 Aars Kursibus til Grinubus,
naar det vil jage andum G i forstum ind.

V.

Dødsanmeldelse!

Sangforeningen „Pantarei" er afgaaet ved en blid og rolig Død. Mange af dem, der overværede Opvisningen i Rønde Missionshus Søndag Aften, forstod vel ogsaa, at det var i Dødsvaande, den klagede sig.

Kl. 3½ Mandag Eftermiddag afgik den ved Døden. 7 Maaneder og 13 Dage gammel, og om Aftenen drak man Gravøl paa Missionshotellet. — Dirigent Carl Simonsen holdt over sig selv en Ligtale, som havde til Følge, at Præliminarist Simonsen fik ondt og maatte gaa fra Bordet. Derefter declamerede Mølgaard Andersen en Ligtale over Dirigenten og Sangforeningen, og til Slut sang man Foreningens Svanesang: „Solen er slukket".

Ære være dens Minde!

Mange paastaar, at vort Sprog er for fattigt paa Ord; man kan ikke udtrykke en ret Mening. Aah! Det vil jeg just ikke sige. For at stjæle har man f. Eks. følgende Ord: Stjæle, tyve, negle, hugge, skyde, hive, nappe, rapse, hale, nehme, lange, tilegne sig, „laane", hapse, „hente", rane og tage.

Har De hørt, at der er Tale om Opførelse af en ny Bygning til Opbevaring af tabte Penneskafte, Blyanter og Bøger. Der bliver da en Plads ledig dér som Ordensinspektrice. Ansøgere blandt Skolens Husassistenter vil foretrækkes.

Fra I G.

Læreren: „I kender vel alle de berømte M. M.?"
Ingen svarer.
Læreren: „Hvad behager! Det gør da enhver Gadedreng i Rønde."
En krølhaaret Elev: „Jeg kender dem da ikke."

V. H. S.

Læreren: „Hvad bruger man Svovl til?"
Eleven: „Til at sprøjte paa Morbærtræerne for at dræbe Vinlusene."

V. H. S.

Læreren: „Hvori havde H. C. Andersen sin store Styrke?"
Eleven: „I hans Haar."

En stærk poletækintreseret i første G. vordende Faalketingsmand og Præst i Grønland søger undervisning i retskrivning. En Venstremand foretrægges. N. B. (Spøg frabedes).

Sensation: Foss er set paa Gaden uden at være i Dameselskab.
(Det lyder utroligt).

Da der i I. G. kun findes en eneste, der ikke holder „Pax et Pugna", har Radaktionen besluttet at forære vedkommende et Eksemplar.

Cykler, Cykledele.

Reparationer udføres til billigste Priser og med Garanti.

Lommelamper og Elementer.

Alfred Jensen,

Tlf. Nr. 14. **Rønde.** Tlf. Nr. 14.

Chr. Larsens Skotøjsforretning

anbefales.

NB. Reparationer udføres hurtigt og solidt.

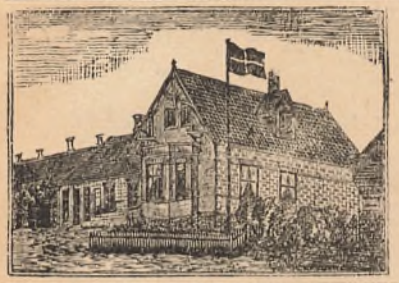

Schou & Gliemann,
Rønde.

Elevernes Opmærksomhed

henledes paa, at jeg foruden alm. Skønlitteratur for Fremtiden fører de paa Skolen anvendte Lærebøger paa Lager.

Iøvrigt anbefales min Forretning, som det bedste og billigste Indkøbssted i al andet Skolemateriale.

Chr. Larsen, **Rønde.**

Græsk, Latin og Matematik,
Fransk og Tysk og Ellings Fysik,
Engelsk, Geografi, Botanik
— slige kedsomme tørre Sager
som til daglig piner og plager.
dem har Skolen i rigt Maal paa Lager,
men Cigarer, Tobak, Cigaretter,
Bolcher, Konfect, kort — alt hvad man sætter
høj're i Pris — det alene man faar
hos Kjerrumgaard.

Urmager & Guldsmed

M. Madsen, Rønde, anbefales.

Galanteri,
Sæbe, Parfume,
Børste, Sværte,
Cigarer, Cigaretter,
Skolemateriale.

M. S. Mikkelsen, Molsvejen.

Fotograf

K. J. Andersen,

Rønde, anbefales.

Skal De

have en ny **Habit**, **Overfrakke**, **Hat** eller varm **Underbeklædning**, da se ind til

H. I. Bundgaard,

Rønde.

Husk,

at De fordelagtigst gør Deres Indkøb af

Chocolade, Bolscher og Konfekt
samt Wienerbrød og Kager

hos

Sigrid Møller,

Rønde.

Udgivet af Eleverne paa Rønde Artiums- og Præliminærkursus.
Redigeret af Ruth Quortrup, S. Simonsen, J. Damgaard-Jensen. V. Mølgaard-Andersen.
Ansvarhavende: P. Ewald Petersen.

L. BREDAHLS BOGTRYKKERI, RØNDE.

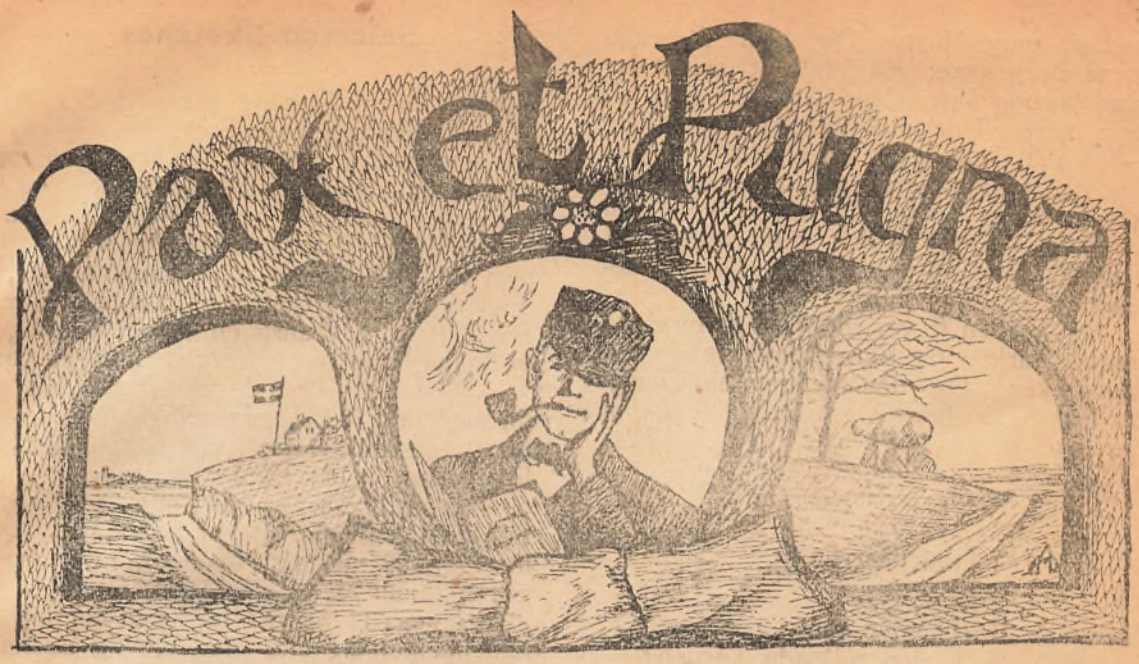

„Saares der nogen, saa huske han, Striden kun var en Fest —“

Nr. 7. | Mandag den 18. November 1918. | 2. Aargang.

Efteraarsvinden 1918.

Tys! Hvad er det for en Sang, Vinden synger nu, naar den farer frem over Marken og Skoven og hylende snor sig rundt om Husene? Det er ingen Glædessang. Nej, det ligner mere en Dødshymne. Der er Sorg i Klangen. Snart er den vild og skærende, snart mere behersket og stille. Hvad har den set paa sin Vej forbi de mange Hjem?

Ud fra et Vindue i et Hus lidt uden for Byen skinner der Lys. Derinde ligger en Mand og brydes med Døden. Hans Øjelaag er halvt lukkede. Brystet hæver og sænker sig, medens en uhyggelig Rallen trænger sig frem fra den halvtaabne Mund. Ved Lejet sidder en Kvinde med den døendes Haand i sin. Det er hans Hustru. Taarerne løber hende ned over Kinderne, medens hun ængstelig spejder efter noget Tegn fra den døende. Med Armen om hendes Skulder staar den ældste Søn, som lige for et Par Timer siden er kommet hjem fra det muntre Liv paa Ungdomsskolen. En Søster og en Broder staar ved Siden af. Nu hæver den syge Haanden, men den synker straks tilbage. Saa hæver Brystet sig som til et dybt Aandedrag, sænker sig langsomt, og alt bliver stille. Det er Døden. „Nu har vi ingen Far mer“, siger den ældste Søn stille. De græder alle.

Men Vinden stryger videre med en vemodig Susen. Den sætter stærkere Fart paa som for at glemme Indtrykket, den nys modtog. Men snart ser den igen et Lys skinne ud i Natten. Derinde ligger en ung Pige paa Lejet. Hun har lige udaandet. Hendes Forældre og Søskende staar grædende omkring. „Havde dog bare Georg været her,“ siger Faderen. Georg er den unge Piges Forlovede. For to Dage siden spadserede de ungdomsglade og forhaabningsfulde sammen i den gulnende Skov. Og nu! —

Med en klagende Susen flyver Vinden videre. Og mange flere Steder paa sin Vej ser den Lys skinne ud i Natten. Mangen en Kamp kæmpes der med Døden. Her staar et Par sønderknuste Forældre ved deres eneste Søns Lig. De havde dog ventet sig saa megen Glæde af ham, som nu ligger der saa stiv og kold. Hist sidder en Mand i stum Sorg

ved sin unge Hustrus Dødsleje. Deres to smaa Børn søger grædende at vække deres sovende Mor. Men hun vaagner aldrig mere. I er moderløse, I arme smaa. — — Alt dette ser Vinden paa sin Vej. Det er Sygdommen, der, fremkaldt ved Menneskenes umaadelige Synd ved den frygtelige Krig, af den retfærdige Gud svinges som en Svøbe over Menneskeslægten. — —

Og Vinden flyver videre hen over de nøgne Marker og Skove forbi sørgende Mennesker. Og den synger sin sørgmodige Sang, der er præget af, hvad den har set paa sin Vej. E.

Tidernes Tegn.

Hører du Bruset, der gaar over Jorden?
Hører du borte den rullende Torden?
— Vaager og beder — nu kommer han snart,
Kristus, Messias med Lynildens Fart!

Hører du Sukket fra Jordlivets Fængsel.
— Tusinder Sjæle i Bøn og i Længsel
efter at skue vor kommende Gud
stirrer fra Fængselets Gitterværk ud.

Hører du fjernt de forhærdedes Røster,
de, der er bunden af Jordlivets Lyster,
de, der vil slukke den evige Glød,
som gennem Natten sin Lysstraale brød?

Nærmere kommer de — mærker du ikke?
Ser du ejheller de rovgriske Blikke?
Bed til vor Jesus — og raab du det ud,
thi de vil spærre dig Vejen til Gud.

Hører du Krigenes rasende Dundren?
Ser du i Lys fra Guds Bibel med Undren?
Dødens Gestalt, der med Pest og med Mord,
farer sin Sejrsgang over vor Jord!

Vaager og beder — Gud! styrk os i Kraften —
tænd eders Lamper — det lider mod Aften,
snart skal vi se ham og juble det ud:
Kristus, vor Frelser, vor Konge, vor Gud!

Selected Sketches.

I første G. en Samling gaar
af højt udviklede vise Faar.
Af dem et Par Stykker jeg nævne nu vil
og haaber, at „Pax“ gi'r Samtykke dertil.
Valdemar Pedersen nu er Musikdirigent.
Fra Muserne sikkert han er os sendt,
som fuldendt Mester med Kunstnerhaar,
med flotte Sving han sin Taktstok slaar.
For Udtale af Fransk en vis er berømt,
vi haaber dog for ham, det kun er paa Skrømt;
thi skal han f. Eks. sige cingnante,
han fremstammer fortvivlet kangsjangt.
En Simonsen har vi, der er brun,
og han er baade sund og stor og rund;
thi siden han kom til vor Skole her,
han vejer — ja tænk — sine 14 Pund mer.
Søren Holm er en stor Matematicus;
men har vi Latin, saa bli'r han confus,
han hjælper sig ofte med ulovlig Skelen,
tidt alligevel han taber dog Mælen.
Af konservative vi har kun to,
Madsen og een til „disverre“ alene maa staa.
De andre Bolschevikker er mindre eller mer',
ja raaded' de første, saa fandtes ej fler'.
Af Steen Steensen Blicher vi og har en Ven,
til Spentrup føres hans Hjemstavn hen,
som Foredragsholder og Sangvirtuos
han overgaar alle og faar her kun Ros.
I Græsk Jens Peter Frøkjær it forstor'n,
derfor til Tavlen saa ofte gor'n;
thi her han til Tider kan finde Fornuften,
mens nede han svarer kun ud i Luften.
Til sidst Carl Jensen her jeg nævner,
han sikkerligt snart af Lærdom revner.
Af Farve han er rød, af Størrelse ej lang,
hans Legemsholdning er rank og charmant.

Alitros.

Kritik af „Il Pr.“

Din Pegasus er gammel vorden,
dens Jambeløb er Luntetrav,
sla' du det gamle Dyr til Jorden
og læg det stille i sin Grav.
Det nytter ej, du siger saa:
Det gamle Kræ, o lad det gaa.
— Og læg en Marmorsten paa Graven,
det pynter altid med lidt hvidt,
og læg dig selv saa ned paa Maven
og skriv derpaa med Sortekridt:

Her hviler sig den gamle Krikke,
der plagedes saa fælt af Gigt,
af Stamme, Feberviildelse og Hikke,
af Halthed, Podegra og sligt.
— Ja, lig' du der, min gamle Ven,
og gid du aldrig gaar igen.

Skeptikos.

Præmieopgave.

Syv Præmier af alle Slags
fordeles gratis til enhver —
men mærk dog dette vel — især
til dem, der holder „Pax",
naar blot der svares sprøjtegalt
paa vore trende Gaader her:
To Mænd du paa vort Billed ser
— en lille og en stor — nu vel.
Hvem mon der slog sig mest ihjel,
hvis han fra Raadhustaarnet faldt?
Hvem skal mon oftest Skæget rage?
og hvem saa flest af Aar og Dage?

V.

— — —

Resultatet af Præmiefordelingen vil blive bekendtgjort i „Pax et Pugna"s Julenummer.

EKSTRAFORTJENESTE.

En ung Mand med Kraft i Armen søges til at fylde Tørv i Kasserne for Eleverne paa Rønde Artiumskursus 2 Timer om Ugen. Der er 30 Kasser, og der betales 25 Øre for hver Kasse, der fyldes. En som tillige gratis vil bære Kasserne op paa Elevernes Værelser vil blive foretrukket.

Jens Jensen paastaar, at Psyke har haft i Sinde at skyde Amor med en seksladet Revolver. — Det lyder utroligt, men derfor kan det jo godt være Løgn.

En eller anden Rimsmed har faaet de tre første Linier af den nu gamle Vise: „Under den hvide Bro" til at lyde saaledes:

„Under den hvide Bro
standser en Baad med to,
Cajus og Frk. M — "

I Fortegnelsen over Gæsterne paa Rønde Afholdshotel finder vi ogsaa Hans Højvelbaarenhed Pontos's Visitkort.

Kammerater!

Nu har I set, at vi ikke formaar at give „Pax et Pugna" den Skikkelse, et saadant Elevblad skulde have. Og idet vi bøjer os for de Røster, der lyder blandt Jer, trækker vi os hermed tilbage og overlader Pladsen til den nye Redaktion, som I maa vælge nu. Valget foregaar saaledes, at enhver Abonnent inden 1ste December giver en af de nuværende Redaktionsmedlemmer en Seddel, hvorpaa der er skrevet Navnene paa de fem Elever, som vedkommende ønsker, den nye Redaktion skal bestaa af.

Med Tak for den gode Støtte og Overbærenhed, I har vist os i det svundne Kvartal, forbliver vi hermed Jeres afgaaede

Redaktion.

Cykler, Cykledele.

Reparationer udføres til billigste Priser og med Garanti.

Lommelamper og Elementer.

Alfred Jensen,

Tlf. Nr. 14. Rønde. Tlf. Nr. 14.

Chr. Larsens Skotøjsforretning

anbefales.

NB. Reparationer udføres hurtigt og solidt.

Schou & Gliemann,
Rønde.

Elevernes Opmærksomhed

henledes paa, at jeg foruden alm. Skønlitteratur for Fremtiden fører de paa Skolen anvendte Lærebøger paa Lager.

Iøvrigt anbefales min Forretning, som det bedste og billigste Indkøbssted i al andet Skolemateriale.

Chr. Larsen, Rønde.

Græsk, Latin og Matematik,
Fransk og Tysk og Ellings Fysik,
Engelsk, Geografi, Botanik
— slige kedsomme tørre Sager
som til daglig piner og plager,
dem har Skolen i rigt Maal paa Lager,
men Cigarer, Tobak, Cigaretter,
Bolcher, Konfect, kort — alt hvad man sætter
høj're i Pris — det alene man faar
hos Kjerrumgaard.

Urmager & Guldsmed

M. Madsen, Rønde, anbefales.

Hvisomensti do er tør i di Hals,
saa haar vi Øl og Kaffe tefals
aa Chokolade — og hva' do vil
haar vi po æ Missionshotel.

Fotograf

K. J. Andersen,

Rønde, anbefales.

Skal De

have en ny Habit, Overfrakke, **Hat** eller varm Underbeklædning, da se ind til

H. I. Bundgaard,

Rønde.

Skrædder

K. F. Stoffregen

anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Støt Annoncørerne!

Udgivet af Eleverne paa Rønde Artiums- og Præliminærkursus.
Redigeret af Ruth Quortrup, S. Simonsen, J. Damgaard-Jensen.
Ansvarhavende: P. Ewald Petersen.

L. BREDAHLS BOGTRYKKERI, RØNDE.